அன்பின் குடிலில்
நடந்த
ஸத் ஸங்கம் !!!
இதழ் II
பூஜ்யஸ்ரீ சத்குரு தூளி பாபா

அன்பின் குடிலில் நடந்த ஸத் ஸங்கம்!!!

இதழ் II

பொருளடக்கம்

1. சொல்லற சும்மா சுகமாக இரு - விளக்கம்---------------7௨

௨. யோகி மற்றும் ஸித்தருடன் உரையாடல்-------------------௯௩

௩. திடஞானியின் நிலை---110

௪. யோகத்தின் பலன்--1௩7

எல்லாம் நீ!

(72)

குறிப்பு:— இங்கு இரண்டும், ஒன்றான தன்மையிலே, அப்பைத்தியத்தின், உருக்கமும்! கண்ணீர் பெருக்கும்! எம் கண்ணனிடம் காணப்பட்டது. இனி இரண்டும், ஒன்றான நிலையில் வரும் ஸத்திய வாசகமே! எம் கண்ணன் **வாக்கு** ஆகும்! என ஸ்ரீ ஸத்குரு வஸிஷ்டர் சொல்லுகிறார் என உணரவும்.

(D) **பொறுமையாயிரு:**

ஸ்ரீ ஸத்குரு வஸிஷ்டர் பிரான்! எழுந்தார் நால்வரையும் ஸ்ரீ ரிபு மஹாத்மா! ஸ்ரீ உத்தாலகர்! கண்ணன்! பைத்தியம்! ஓர் நோட்டமும் விட்டார். என்ன தோன்றியதோ தெரியவில்லை

ஹே தாச்சாரியனே! நீ!

உன் திருவாய்மலர்ந்தருள்வாயாக என்றார்! அங்கு எம் கண்ணன்! இதை எதிர்பார்த்திருந்தது போல் எழுந்தான். அங்கு அப்பைத்தியம் உட்பட அனைவர் திருவடிகளிலும், ஒவ்வொருவருக்கும் ஸ்ரீபாத நமஸ்காரம்! சாஷ்டாங்கமாக செய்தான். எல்லோருடைய, **திருவடித்தாளி**னையும், தம் சிரம் மேல் தாங்கிக் கொண்டான். அப்பைத்தியத்தை மட்டும்! **இருகத்தழுவிக்** கொண்டான். அது சமயம் அவன் கண்களில், ஆனந்தக் **கண்ணீர்**! பனித்து இரண்டு, நின்றது, அப்பைத்தியம் கவனித்தது. உடனே தம் பெருவிரலால், அதை துடைத்து அதை தம் வாயில் தடவிக்கொண்டது.

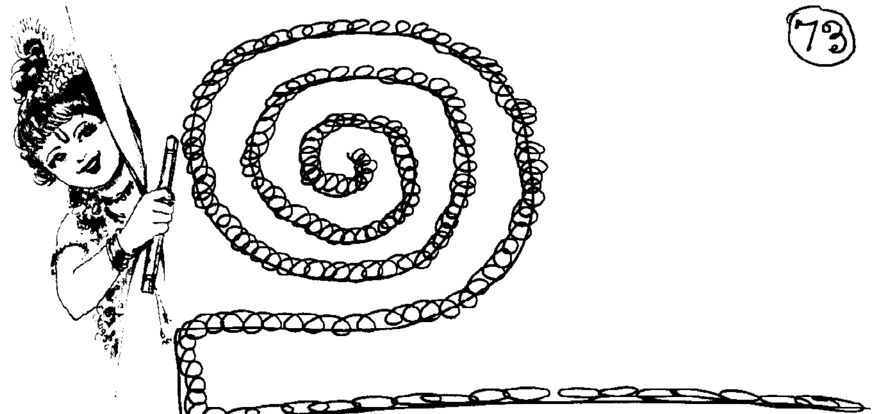

பொறுமை!

கண்ணன்:— ஓம் ஸத்குரு தேவா! ஸத்திய சொரூபா! ஸத்குருவாரியா! ஸாந்த ஸ்வரூபா! பராத்பரா! இது உண்மை புதுமையே! நீ இயக்குகிறாய்! இது இயங்குகிறது. வாக்கும் நீ! அதன் பொருளும் நீ! எல்லாம் நீயே! இது **ஸத்தியம்!** இது **ஸத்தியம்!** இது **ஸத்தியம்!!!** எம் ஆத்மானந்த, மஹாத்தான, மஹாத்துக்களே! எம்பாமா! சொன்ன கதைகளையே, உங்களுக்கு திரும்பவும் சொல்கிறேன். அவை அமிர்தம், எளிமைக்கும் எளிமை! இனிமைக்கும் இனிமை! கனி விழும் கனிவு! பணிவிலும் பணிவாகும்! கண்ணன் என்றபாபா! பாபா என்ற கண்ணன்! **வாசகம்!**

(1) எம் வரலாற்றில் நடந்த ஓர் சம்பவம்:— (சுருக்கம்) ஓர் சமயம், ஸ்ரீ மஹாத்மா துர்வாஸ மஹரிஷி! துவாரகையில் வந்து, கண்ணனே! இன்ன வார்த்தை என்று, சொல்ல முடியாது. குடும்பம் கூசும் வார்த்தைகளால் **கண்டபடி!** அப்படி இடி முழக்கம் போல், திட்டித் தீர்க்கிறார். அங்கு கண்ணன்! ஓர் மணி பொம்மை போல, ஆகிவிடுகிறான். சூடு! சுரணை! லட்சை! வெட்கம்! மானம்! ரோஷம்! எல்லாம் பஸ்பமாகி விட்டது.

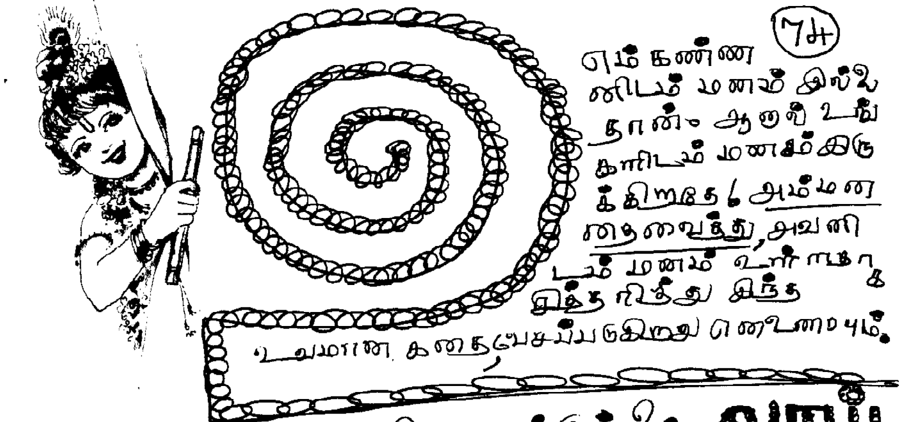

எம் கண்ணனிடம் மனம் இல்லை நான்; ஆனால் உங்களிடம் மனம் இருக்கிறதே! அம்மனதை வைத்து, அவனிடம் மனம் உள்ளதாக நித்தரித்து இந்த உவமான கதை பேசப்படுகிறது எனவும்.

அங்கு என்ன உணர்வு வருகிறது என்றால்?:- **வாய்** இருக்கிறது. அது பேசுகிறது. **காது** இருக்கிறது. அதை கேட்டே ஆக வேண்டும். ஆனால், **அர்த்தம்** **அனர்த்தம்** ஆகாமல், ஆனந்தமாக ஏற்றால் மட்டுமே, விகாரம் விவகாரம் அடையாது என நான் அடங்கி தத்துவனில் எல்லாம் நீயே என கவிழ்த்த **பொறுமை** ஆக்கி அதே ஸ்ரீ துர்வாஸர், கண்ணனின் மனைவி ருக்மணியை **எனக்கு** கொடு என வாங்கி அவர் மீது குதிரை சவாரி செய்கிறார் ஸ்ரீமஹாத்மா, இது என்ன பாடம் என்றால்? விட்டுக் கொடுக்கிறார்? அல்லது **எனது** என, சொந்தம் பாராட்டுகிறார் என்றும்? நாம ரூப, ஜகத் ஜீவ, தேவர்களை, பதுமையாக உணர்கிறார்? இது நடை பெற வேண்டிய, ஓர் திட்டமிட்ட நாடகம் என, மதிக்கிறார்? இல்லை, மான ஈனம் கொண்டாடி மனம் சலிப்படைகிறார்? என கண்ணனையே, **மனதுக்கு** (கண்ணனிடம் மனம் இல்லை நான் உங்களிடம் இருக்கிறதே ஆகவே உங்களுக்கு) ஓர் பாடம் நடைபெறுகிறது. இதை எல்லாம் நவமே! என்ற **பொறுமையால்** தான் சாதிக்க முடியும்.

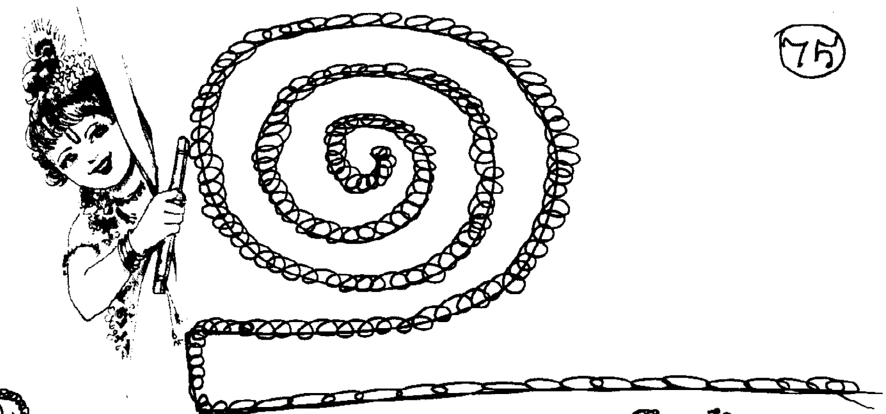

உ

ஓர் ஆண்மீன் (அறிவு) ஓர் பெண்மீன் (புத்தி) இதை வைத்து, ஓர் கதை உண்டு இதன் விளக்கமாவது?

அறிவு என்பதான், சாந்திசமாதானம், சொன்னாலும், புத்தி அதை கேளாது! அதை கேட்க முடியாது! கேட்பது பொருந்தாது. எப்படி என்றால் சூட்சும ஸ்ருங்கபாணி சுட்டிக்காட்டி, உண்மையை உணர்த்துவது அறிவு! கண்ணுக்காணும் தூல நாமரூப ஜகத் ஜீவ, பொருள் போக்கு வரவாலும்! கொடுக்கல் வாங்கலிலும்! சிக்கி இருக்கும் மனமானது! தனது, பலகால பழக்க வழக்க! தோஷத்தில் ஆழ்ந்து போயிவிட்டதால், அறிவானது, சலிப்படையாமல் (சலிப்பு அடைந்தால், அது அறிவாகாது) திரும்ப திரும்ப! நம் இயல்பான ஸத்திய தர்மத்தையே! போதித்து அதை ஸ்தாபிப்பதே பொறுமை அவசியம் பொறுமையே ஜயிக்கும். ஆமென்.

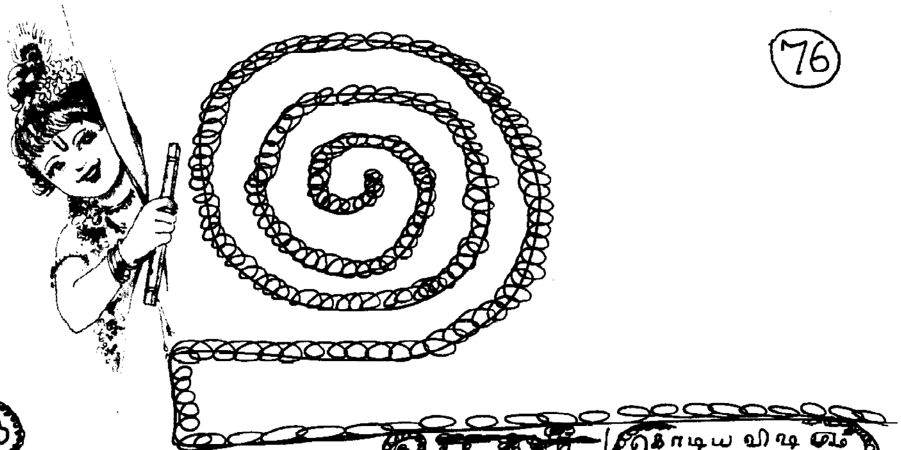

(3)

ஜலத்திலே விழுந்த ஓர் **தேள்**! (கொடிய விஷமும் ,, குணமும் உடையதானலும்.)

உயிருக்கு போராடுகிறது. அதை ஓர் அன்பர் காருண்ய (ஜீவ) நிலையால், காப்பாற்ற, முயற்சிக்கும் போது, அந்த தேளால், பல முறை, கொட்டு வாங்கி, அந்த அவஸ்தையை, ஆனந்தமாக ஏற்றுக் கொள்கிறார். அவர் கூறும் அறிவுரை!

நேர் என்ற அந்த **ஜீவன்**! தன்னுடைய, விஷத்தையும்! விஷகுணத்தையும்! விடுவதில்லை! விட முடியவில்லை! விட இயலவில்லை! அது அதன் சுபாவமாகி விட்டது!

ஆனால் **யாமோ**! **அறிவோடு** கூடியவன்! அறிவேயாம்! யாமே அறிவு! எம் லட்சணமாகிய, பொறுமையை! எவ்வாறு இழக்க முடியும்? தீங்கு செய்தவனை **மன்னி**! அத்தீவினை **மற**! அது மட்டுமல்ல, அவனுக்கு ஓர் **நன்மையை** செய். இதுவே, எம் **பொறுமை**யின் சாதனையாகும்.

(77)

இதை அன்புக்கும்
அகங்காரத்திற்கும்
நடக்கும் போட்டி
எனவும் சொல்லலாம்
பொறுமைக்கும்
பொறாமைக்கும் நடை
பெறும் போட்டி எனவும்
சொல்லலாம். ஆனால் அன்பும் பொறுமை
யுமே ஜயிக்கும். அகங்காரமும் பொறாமையும்
முடிவில் அழியும்.

(4) ஒரு ஸ்ரீமஹான், கங்கையில், ஸ்நானம் செய்து வரும் சமயம், **பொறாமை**யால், அறிவிழந்த ஒருவன், தாம்பூல எச்சிலை, அவர் தலைமீது உமிழ்கிறான். அவரோ தலையைத் தூக்கிப் பார்த்து, இது தாம்பூல எச்சில், என தெரிந்த நிலையில்; இது எங்கிருந்து? யார் செய்தது? என **கூர்ந்து** விசாரணை செய்யாமல்; இது **நம்** ஸ்ரீபகவான் செயலே, நம் ஸ்நானம் செய்தது சரியில்லையென, ஸ்ரீபகவான் கருணையின் கருத்து போலும்? என ஆனந்தமாக உணர்ந்து, அவனை ஏறிட்டுப் பார்க்காமலும், ஏன் என்று கேட்காமலும் ஸ்நானம், செய்து விட்டு வருகிறார், அந்த ஸ்ரீமஹான். அவனும் திரும்ப திரும்ப உமிழ, இவர் திரும்ப திரும்ப ஸ்நானம் செய்ய, இப்படியே, **100** நடவைக்கும் மேலாக, ஸ்ரீபகவான் கருணையால் நடந்து, இங்கு **அன்புக்கும், அஹங்காரத்திற்கும்,** கடும் போட்டி ஏற்பட்டு அஹங்காரம் நாசமாகிறது.

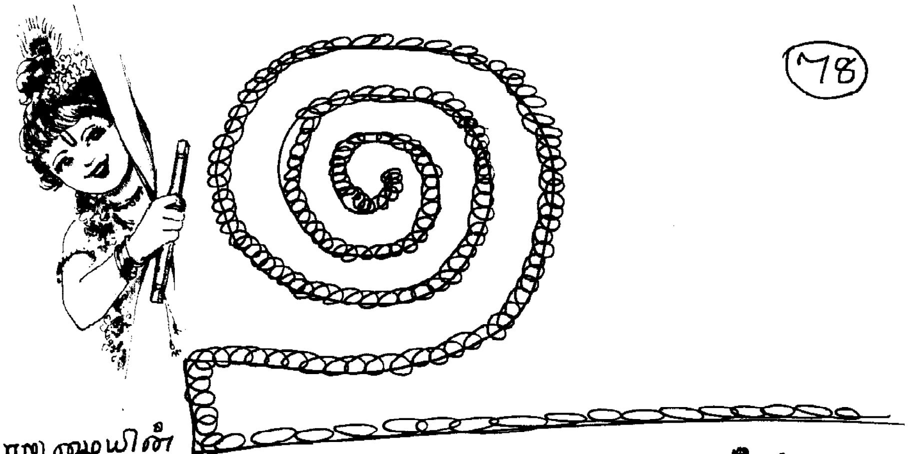

பொறுமையின்
அன்பு! ஜெயம் அடைகிறது. இந்த உண்மையின் முடிவு:-

(A) இங்கு அஹங்காரம் என்ற, பொறுமை!

எப்படி வீழ்கிறது என்றால்?

அவன்:- ஸ்வாமிஜீ! ஸ்வாமிஜீ! என ஓடி வந்து, அந்த அன்பரின் திருவடியில், அடியற்ற மரம் போல் வீழ்ந்து, கூறியவண்ணம், பிரபோ! நான் இதுவரை, தெய்வத்தை நேரில் எங்கும், பார்த்ததில்லை. ஆலயங்களில், கல் தான் இருக்கிறது. வீடுகளில்! படமும் பொம்மையும் தான் இருக்கிறது. அங்கு நேய் வந்ததை காணோம் இங்கு, இன்று, இந்த குடிலில், கருணையின் பொறுமையின் சிகரமாக, திருவையின் கருணை நிதியாகிய, தாங்கள் ஸ்ரீ பகவானைத்தான் தரிசிக்கிறேன் என, ஆணவம் வீழ்ந்து முடிந்தது.

(B) இங்கு அன்பு என்ற, கருணையின் நிதியில், ஸ்வயமாகவே, பொறுமை! எப்படி பிரகாசிக்கிறது என்றால்?

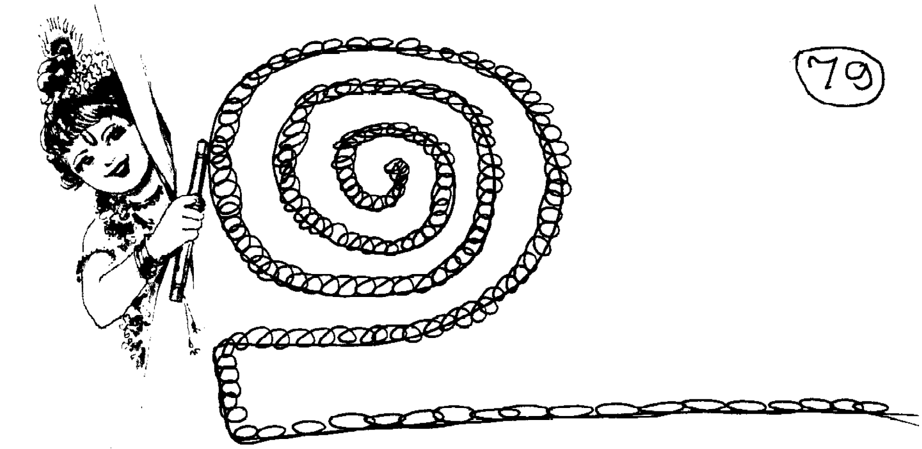

அவர் :— ஹே தயாநிதி! கிருபா ஸாகரா! இந்த எளியேன்! காசியில் கங்கையில், ஒருவேளை நான், ஸ்நானம் செய்வோம். இன்று உன்னுடைய அளவற்ற, கருணையில்/ 108 முறை/ ஸ்நானம் செய்து வைத்து விட்டாயே! நீயல்லவோ ஸ்ரீபகவான்! நீயல்லவோ ப்ரத்யக்ஷ தெய்வம்! என அவனைப் போற்றி பணிந்து, அவன் திருவடியைப் பற்றி/ கதறி அழுகின்றார் இவர். இதிலிருந்து உணர்வதாவது?

பணிவே பாதையாக கொண்டால், கருணையே வடிவான தெய்வமும் பணிவிடை செய்யும் என ஸ்ரீ அனுபவ மஹான்கள் சொல்வர். நீ பணிந்தால், உலகம் உன்னுள் பணிந்து அடங்கும். நீ நிமிர்ந்தால், உலகம் உன்னை அடக்கி அழித்துவிடும். பணிவு! கனிவு! இனிமை! எளிமை! இவை பொறுமையின் கவசம் ஆகும்.

(6) ஸ்ரீ துகாராம் ஸ்வாமிகளுக்கு, ஓர் விவசாயி/ ஒரு வண்டி கரும்பு, கொடுத்தான். ஸ்வாமிகள் வரும் வழியில், கேட்கும் குழந்தைகளுக்கும்/ கோராத குழந்தைகளுக்கும்/ கூப்பிட்டு, கூப்பிட்டு/ ஸ்ரீபகவன் நாமாவை சொல்லி, சொல்லி, தர்மம் செய்து விட்டார். கடைசியில்,

ஒரு கரும்பே மிஞ்சியது. அதை கையில் பிடித்து,
கொண்டு வரும் போது, ஸ்ரீ பகவானை இரு குழந்தைகள்,
அனுப்பி, இரண்டு கரும்புகளையும், எடுத்துக் கொண்டான்.
ஸ்ரீ துகாராம் மனைவி கமலா! வீட்டு வாசலில் நின்ற வண்ணம்,
இவைகளை, கவனித்துக் கொண்டே இருக்கிறாள். அவளுக்
கும், இரண்டு குழந்தைகள் உண்டு. ஸ்வாமிகளுக்கு

அந்த **உணர்ச்சியே** இல்லை! தம்

சரீரமே, பிடிப்பில்லாதிருக்கும் போது எதை எண்ணப் போகிறார்?
மீதம் இருந்த, ஒரு கரும்பை, தம் மனைவியிடம், அன்பாக,
அம்மா கமலா! இதோ வாங்கிக் கொள். இதுதான்

நம் ப்ராப்தி! என, அன்பாக கொடுத்தார்.

ஆத்திரத்திலும்! வேகதாபத்திலும்! கோபாவேசத்திலும்!

பொறுமையால் நொந்து வெந்து, போயிருந்தவள்,

அக்கரும்பை வாங்கி, நுனிக் கரும்பை, தான் பற்றிய வண்ணம்,
கனமான **தடிக்** கரும்பால்! ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின்
முதுகைத் தவியாய், அருகே ஓங்கி ஓர் அடி அடித்தாள்.

(81)

துகாராம் ஸ்வாமிகளின் பொறுமையானது பல பல வருஷமாக உரம் ஏறிப் போன அகங்கார ஆணவத்தை மூலத்துடன் தெறித்து நாசம் செய்துவிட்டது. ஆகவே பொறுமையின் பெருமையை திரிகரணத்தாலும் உரைக்க முடியாது.

அடிக்க அடியில், கரும்பு இரண்டு துண்டானது. ஒரு துண்டு, அவர் கையிலும், மறு துண்டு தரையிலும் விழுந்தது. அங்கு ஸ்வாமிகளுக்கு, **ஆனந்தம்** உண்டானதே தவிர, **ஆத்திரம்** அணுவளவும் வரவில்லை. இதுவே **பொறுமையின்** பெருமையாகும். அந்நிலையிலும், ஸ்வாமிகளின் வாக்கானது:- அன்பான எம் கமலா! உன் பஞ்சினும் மெல்லிய கரங்களால் **பாறை** போன்ற, இத்தடியால் அடித்து, **சரிபாதியாக** ஒடித்து விட்டாயே? நீயல்லவோ கெட்டிக்காரி! என அவரை புகழ்ந்து, உடைத்தவளாம் உனக்குப் பாதி! எனக்குப் பாதி! என்றார். இங்கும் அருகில் உள்ள, குழந்தைகள் எண்ணம் வரவில்லை. காரணம்? **மூர்க்குண சக்தி** சிதறடிக்கப்பட்டது. அதனால் **நற்குண சக்தி** மேலோங்கியது.

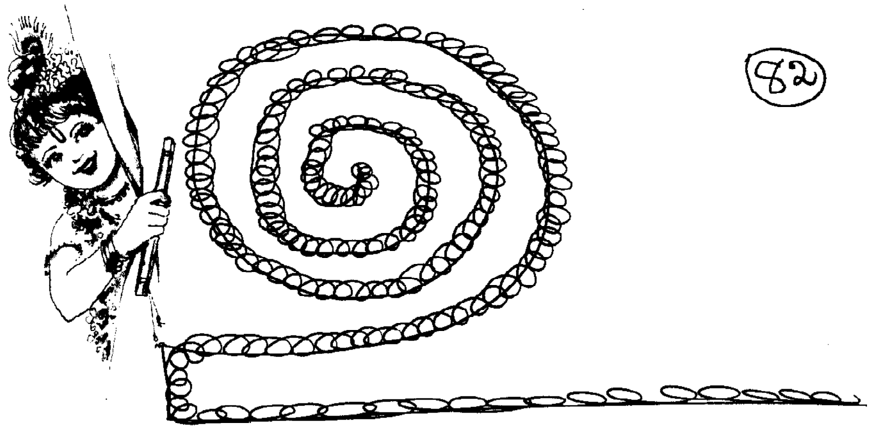

ஒன்றை கொடுத்தால் தான் ஒன்றை வாங்க முடியும்.
அதைப் போல, எம் ஸ்ரீ துகாராம் அவர்கள், தம்மிடம்
உள்ள:- அன்பு! கருணை! பணிவு! கனிவு! இனிமை!
இவை அனைத்தின் பிறப்பிடமான **பொறுமையை!**
கொடுத்தார்.

அவரிடம் உள்ள:- அகங்காரம்! அதிகாரம்! ஆதிக்கம்!
உடைமை! உரிமை! அபிமானம் (சூடு, சுரணை, வட்கை, வெட்கம், மானவமானம்) ஆகிய **பொறாமையை!**
பொறுக்க இயலாமையை எடுத்து நாசம் செய்தார்.

அடுத்த பிறவி கமலா! கமலாவாக இல்லை!
" மலமற்ற **அமலாவாக**
மாறி விட்டார்.

(6) இத்துடன், பொறுமையை நிறைவு செய்கிறோம்.
இதைப் படிக்கவோ! படிப்பதை கேட்கவோ! உங்களுக்கு
பொ று மை வேண்டும்.

ஓர் உண்மையின் வைத்தியமானது! அதன் **விதி**
வசத்தால் அமைந்த மனைவியின் தாயைப் பெற்ற பெண்பாலை
யிடம்! **கடும்! சுடும்! கட்டு!** சம்பந்த
வார்த்தையின் **சூடசரவைபடிகள்!**

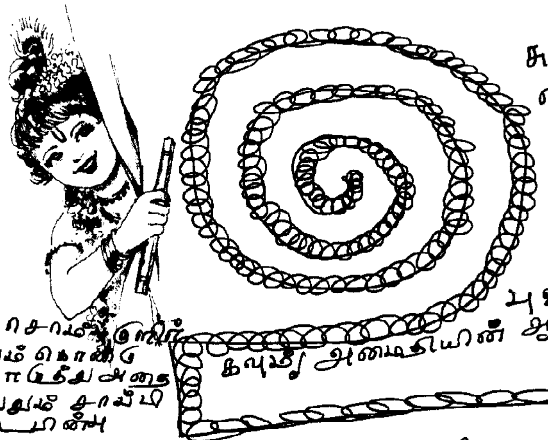

சுடு சுர வெடிகள் எனக் கூறுவது, (83) வார்த்தைகளை, வசூர்ச்சனை யாகவும்! அதன் அர்த்த பாவனைகளை, பாஞ்சலியா பூஜ் ... ஆனந்த மாக ஏற்றல் ஆகும்.

ஒரு சாமிக்கு ஜெபம் கொண்டு கொடுத்த அதை முழுவதும் சாப்பிட்டபின் கவும், அமைதியான் ஆனந்த

பூரமாரியாக, ஓர் அரை மணி நேரமாவது, விசுமரம். அங்கு அந்த வைத்தியம், மானவமானம்! சூடு! சுரணை! வட்டை! வெட்கம்! இவைகளை, அந்த சுடு சுர வெடிகளின்

அக்கினியில்! சாம்பலாக்கி விட்டு, அக்குழந்தை இனியும் பேச முடியாமல், துவண்டு! சோர்ந்து! அயர்ந்து! வியர்த்து! நலிவடைந்த நிலையில் அருகில் சென்று அமர்ந்து இனிய மொழியில் அம்மா! மிச்சம் மீதி இருந்தால் அதையும் கொட்டி விடு. ... அதை உன்னால் ஜீரணிக்க முடியாது!!! என அன்போடு கேட்கும் போது, அக்குழந்தை கடைசியாய் ஓர், (திவ்யாஸ்திரம் தொடுக்குமாம்)

"சொன்னாலும் சுரணையில்லை! சுட்டாலும் நாற்றமில்லை!!" அது அந்நபன் ஓய்வாகி விடுமாம். அதை தூக்கி, கட்டிலில் விரிப்பு தலையணை இவைகளில், படுக்க வைத்து விட்டு, விசிறி கொண்டு ஓர் 10 நிமிடம் வீசி, அது தூக்கத்தில் ஆழ்ந்த பின் **பாவம் அறியாமையின் குழந்தை, நலம் பெறுவதாக!** என வாழ்த்தி விட்டு, அம்மைத்தியம் சும்மா சுகமாயிருக்குமாம், இதுவும் **பொறுமையின்!** சோதனைக்காட்டாகும்.

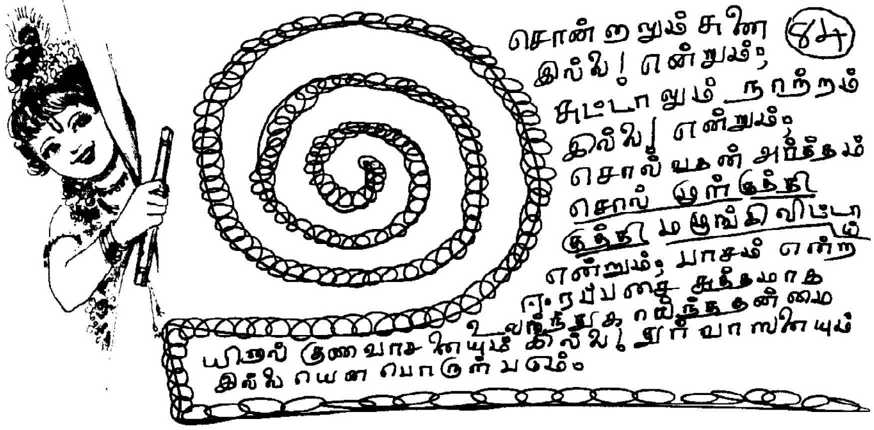

ஓம் ஆத்மானந்த குழந்தைகளே! இந்த பொறுமையை! **முழுமையாக** அனுபவித்து உணர்ந்தவர்! எவரும் இல்லை என்றே சொல்லுவோம்! எவரிடம் கேட்டாலும், அப்பொறுமையில்! என்ன **பெருமை!** இருக்கிறது என்றும்? பொறுமை என்பதே இயலாத்தன்மை! என்றும்! அது சோம்பல்! என்றும்! கையாலாகாதவன் வேலை! என்றும்! ஓர் அசட்டுத்தனம்! என்றும்! பிழைக்க தகுதியற்றவன்! என்றும்; புத்தி இல்லாதவன்! என்றும்; இன்னும் பலபல, நிலைகளில் அவர்கள் **புத்திசாலிகள் அறிவாளி**கள் அவ்வு வர்ணனை செய்வர். இது அவர்களுக்கே, உரிய **கலி** காலமாகும்! ஆகவே அவர்களிடம், எந்த வாதமோ! பிடிவாதமோ! தர்க்க குதர்க்கமோ! பண்ணவேண்டாம்! என்று உங்கள் திருவடி பணிந்து, வேண்டிக் கொள்கிறேன் என பணணணணணணணணணிவுடன், உங்கள் கண்ணன்!

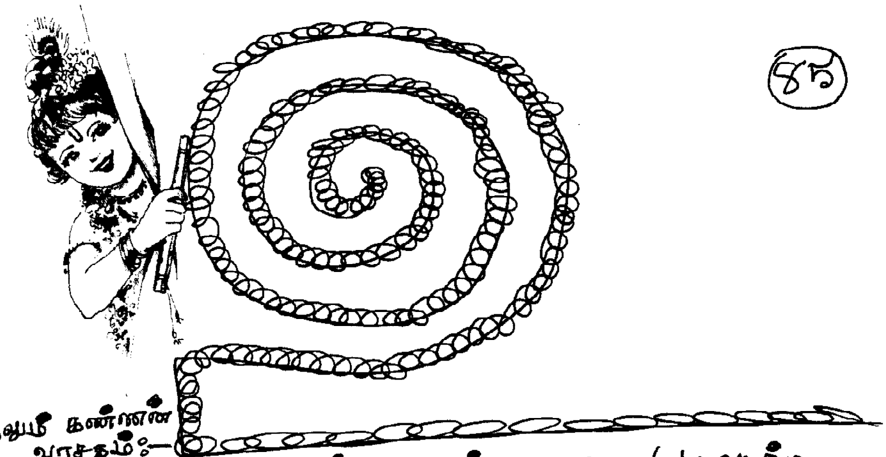

மேலும் கண்ணன் வாசகம்:-
அன்பான ஆத்மானந்த குழந்தைகளே! மஹாத்தான
மஹாத்மாக்களே! இதுவரை கூறிய, பொறுமையின்
பெருமையை! சொன்னயாம், ஸ்ரீபகவானாகவும்!
இருந்தும், கூறவில்லை! ஸ்ரீகீதாச்சார்யனாக,
சாமான்ய குருவாகவும்!
இருந்தும், கூறவில்லை! **பரசொரூப**
அம்ச **ஸத்குருவாகவே!** இருந்து
கூறினோம். என்பது ஸத்தியமே! ஏன் கீதாச்சார்யன்,
சாமான்ய குருவென்று, சொல்கிறோம் என்றால்
கர்ம/பக்தி/யோகம்/ஞானம்!
இவைகளை, முறையோடு, போதித்தோம்.
ஆனாலும், சுத்த அத்வைதத்தை! அங்காங்கு சுட்டிக்
காட்டினோமே தவிர! முழுமையாக போதிக்கவில்லை.
இங்கே நீங்கள் கேட்கலாம்? இப்போமட்டுமே என்ன
வாழ்கிறோம்? அத்வைதம் பற்றி போதிக்காமல்,

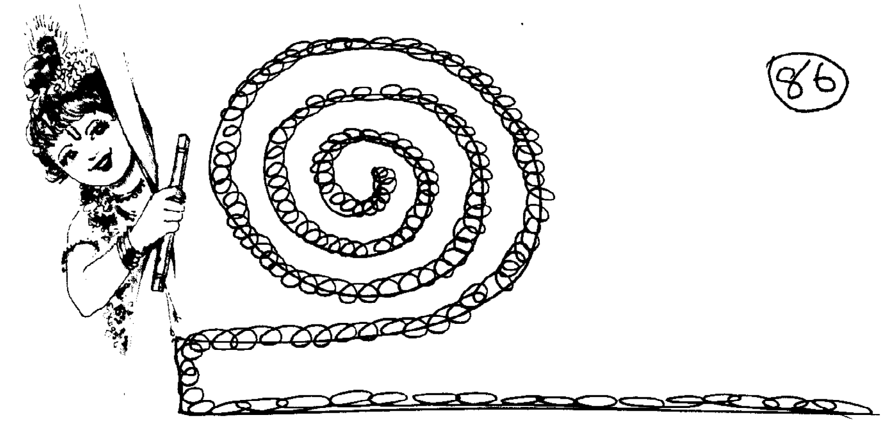

86

தர்மத்தின் உறைவிடமான!
பொறுமையைத்தானே போதித்தாய், எனக் கேட்கலாம்?
கர்மாவோ? பக்தியோ? யோகமோ? ஞானமோ? சுத்த
அத்வைதமோ? அது நிலைபெற, ஓர் பீடம்
வேண்டும். நிலைபெற்ற அது ஆனபின்பு,
பீடமும் இல்லை. அதன் மேல் ஸ்தாபனமும்
இல்லவே இல்லை. அங்கு, ஒன்றுண்டு ஒன்றில்லை! என்ற நிலையில்
(அது உண்டு நாமரூபம் இல்லை!) ஸ்வய அனுபவம் பெறலாம்.
அந்த பீடமே இந்த பொறுமை! ஆகும்.
அந்த பொறுமையே, அனைத்தையும் சாரும். இப்
பொறுமையை, உள் ஆழ்ந்து, உணர்ந்தால் தான்!
அனைத்து, ரகஸ்யார்த்தங்களும்
ஸ்பஷ்டமாகவும்! உறையவும் முடியும்! அதன் அனுபவ
மும், ஸ்வயமாக, எந்த பயிற்சியும்! முயற்சியும்!
இன்றி, இயல்பாக பெற முடியும், என்பதே ஸத்தியம்.

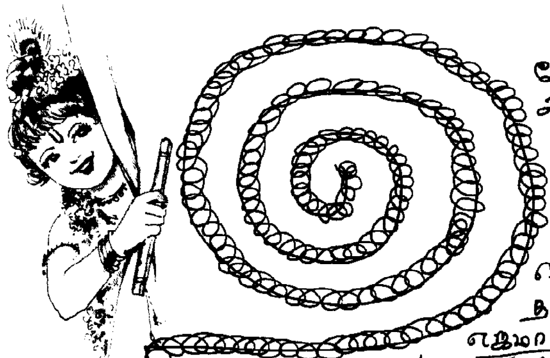

(87)

வேலைக்காரன்
அவனுடைய
எஜமான், என்பதை
அப்பா! புரிந்தென
வும் கொள்ளலாம்.
அப்படி கொண்டால்
தொந்த, பந்த, பாச, உறவு
தடை சம்பவம். ஆகவே
எஜமான் வேலைக்காரன் என
பார்ப்பதே முறை! இங்கு அந்த எஜமானுக்கே,
லாப நஷ்டம்! உனக்கல்ல என உணர். தொடரும்.

முடிவில், இவ்வொன்றை கூறி, நிறைவு செய்கிறேன்:

நாமரூப ஜகம் அனைத்தும் இல்லைதான்

ஆனால், **மனதால்** ஆட்டப்பட்ட உனக்கு,
இருப்புடையதைப் போல், தோற்றுகிறதே! இதை
என்ன செய்வது என, சற்று உள் ஆழ்ந்து உணர்.
அனைத்திலும், மேலான ஓர் சக்தி உண்டு! என்பது
பக்தன் முதல் பாமரன் வரை! விஞ்ஞானி முதல் அஞ்ஞானி
வரை! உலகின் அனைத்து மனித ஜீவர்களும்!
அன்றும்! இன்றும்! என்றும்! என்றென்றும்!
நம்புகின்றனர். நம்பித்தான் தீர வேண்டும். அதுவே
ஐதீகமாகிவிட்டது.
அப்படிப்பட்ட, ஓர் மகத்தான சக்தியின், உருவாக்கமே
இவ்வுலகமும், அதன் பொருள்களும், என்பது சத்தியமே.
இதை உன் நிலையில், ஓர் தோற்றமாக உணர்.
அந்த மகத்தான சக்தியே, உன் **எஜமான்**!
நீ அவனில், ஓர் **அங்கமே**! ஆனாலும், இன்று
நீ ஓர் வேலைக்காரன் என, வாக்கியமாக வைத்துக் கொள்.
(பின்னர் அவனே நீயாவாய்! நீயே அவனாவாய்)

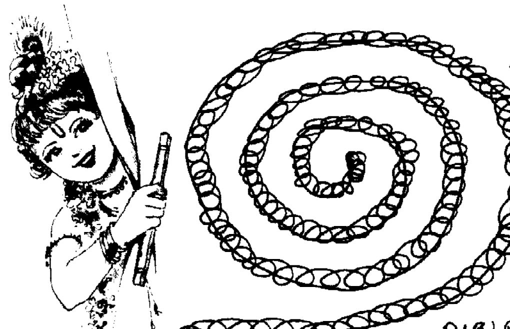

(88)

அப்படியானால் அனைத்து நாமரூப பொருட்களும் அவனுடையதே. எடுத்து விளையாடு. அதன் லாப நஷ்டத்தை கஷ்டம் / துக்கம் / துன்பம் வறுமை / பிணி / இவற்றின் உபாதை அவனுடையதே! அது எனது என்று உடைமையும் உரிமையும் பாராட்டுவதால்தானே துன்பம் அடைகிறோம். எல்லாம் நீயே என அவனிடம் விட்டுவிட்டு நம் ஆனந்தமாக சுகமாக இருக்கலாமே! முடிந்தது.

வேடிக்கைகாரனாகிய உனக்கு, உலகின் அனைத்து பொருள்களையும்! **பொது உடைமையாக்கு!**

உன்னைத் **தனி உடைமையாக்கு!**

எம் அன்புக் குழந்தாய்! இவை அனைத்தும் எம்முடைமை!

ஆனால்? உனக்கு **விளையாடவே** கொடுக்கிறோம்

" **விளையம்சொந்தம்** "

கொண்டாட, கொடுக்கவில்லை என்றும். **உடைமை**யும் **உரிமை**யும்! (நான்! என்னால்! எனது! என) பாராட்ட வேண்டாம் என்று தான், கொடுத்தான். ஆனால் இந்த விளையாட்டிற்காக, நம் அகில மாயாவின் **மனதை**யும், கொடுத்தான். அம்மனம் இல்லையானால், நீ விளையாட முடியாது, என்பதும் சத்தியமே. இங்கு?

நீ அவனுடைய பொருளாக அம்மனதால் பாராட்டி விளையாடினால், அம்மனம் **உன்** வசம் அகப்படும். மாறுக?

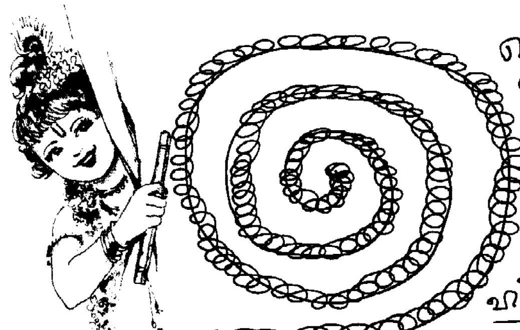

பொறுமை:— (89)
பொறுக்க
இயலாமையே பொறு
மையாகும். பிறருடைய
நல்ல நிலையைக்கண்டு
மனம் பொறுக்காமல்
வெந்து வெந்து தான்
சாவதும், அவர்களை
அழிக்க தயங்காமல்
விரோத குரோத வஞ்சக
செயல்களால் ஈடுபட்டு அவர்களை அழிக்க
முடியாமல் தான் அழிந்து போவதே பொறுமை
ஆகும்.

நீயோ, இது என் பொருள், நான் தேடினேன், என்ற
பொருள் மோஹ சக்தித்துவம் கொண்டதால் அம்மனம்
உன்னைப் பற்றிக் கொள்ளும்.
இதன் ரகசியம்?

மனம் உன் வசம் இருந்தால், வினை இல்லை.
,, ,, ,, ,, புண்ணியபாபம் ,, .
,, ,, ,, ,, ஜனனமரணம் ,, .
மனம் வசம் நீ இருந்தால் வினை உண்டு.
,, ,, ,, ,, புண்ணியபாபம் ,, .
,, ,, ,, ,, ஜனனமரணமும் ,, .

இதன் முக்கியம்?

உடைமை உரிமையால், அஹங்கார, அதிகார,
ஆதிக்க, அபிமான, வெறி உண்டாவது இயல்புதானே?

இந்த வெறியால் உண்டாவது:— காமம், மோஹம், லோபம்,
மதம், சந்தேகம், விரோத குரோதம், ஆக்ரோஷம், அவசரம்,
கோபாவேசம், படபடப்பு, கடும் வேகம், இவைகளால் கலக்கம்,
கலக்கம், பயம், துக்கம், உண்டாவது இயல்புதானே?

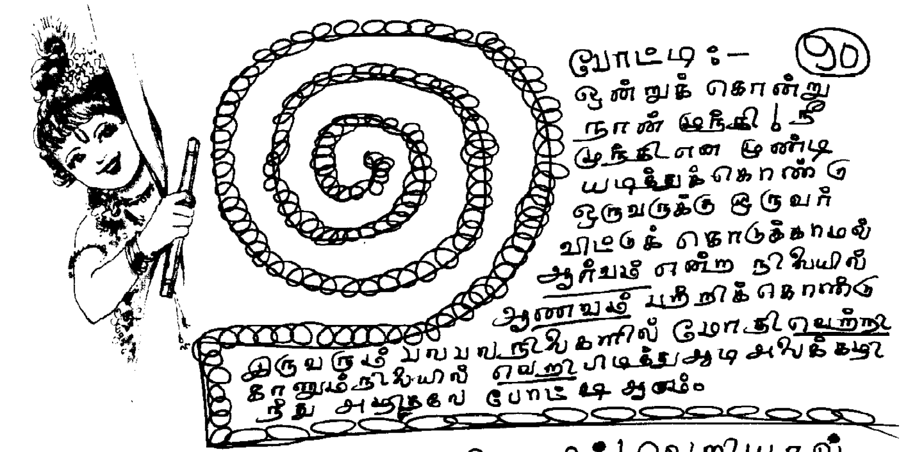

போட்டி:- (10)
ஒன்றுக்கொன்று நான் முந்தி! நீ முந்தி என முண்டியடித்துக்கொண்டு ஒருவருக்கு ஒருவர் விட்டுக் கொடுக்காமல் ஆர்வம் என்ற நிலையில் ஆணவம் புகுந்துகொண்டு இருவரும் பலபல நிலைகளில் மோதி வெற்றி காணும் நிலையால் வெறி பிடித்து ஆடி அலைக்கழிந்து அழுகவே போட்டி ஆகும்.

மேலே கூறிய, உடைமை & உரிமையின்! வெறியால், அந்நிய குணங்களும் உண்டாக காரணமானது எது? எனக் கவனி:- **போட்டி & பொறாமை** ஆகும்.

பொறுமை என்பதே! பொறுக்க இயலாமை தானே? ஏன் பொறுக்க இயலவில்லை? எல்லாம் நானே! என்னுடையதே! என்ற ஜீவ தத்துவம் தானே காரணம்? இங்கு அம்மையாரேயே, எல்லாம் நீயே! எல்லாம் உன்னால்! எல்லாம் உனதே! என ஓர் நாமரூப, ஸ்ரீ பகவானிடம், ஒப்படைத்து, உன் கர்த்தத்துவத்தை! அங்கு அவன் ஏற்றுக்கொள்வானே! நீக்கிவிட்டால், எல்லா பாரமுமே நீங்கி விடுமே? மேலே சொன்ன, சர்வாரம்பங்களின், மூல அடிப்படை **பொறுமை**யே ஆகும். ஆகவே தான், இந்த பொறுமையின் சாதனையை, எம் அன்பான பாபா! சொன்ன, பொறுமையின் விளக்கத்தை, **ஆறு** நிலைகளில் உணர்த்திடுவோம். இப் பொறுமையின் கருத்தே அத்வைதத்தின் **அடிப்படை**! ஆம்! பொறுமை இல்லையானால், அத்வைதம் நிலை பெறாது!

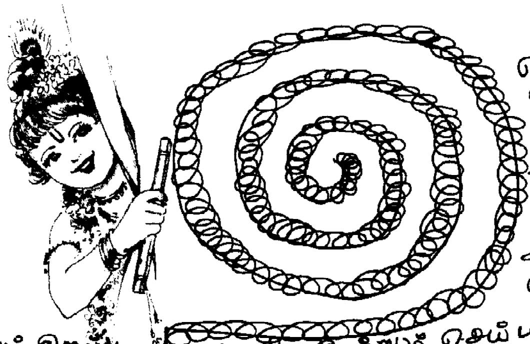

பொறுமை (91)
நியதியால்
ஒருவன் ஒருவர்க்கு
தீங்கு செய்தால்
அத்தீங்கு அதை செய்
தவினையே தாக்கும்.
அதாவது செய்த வினை
செய்தவினையே சாரும்.

சீரும் சிறப்பு
மாக நடைபெறு
கிறது. அதுவே வி...

அவனை ஒன்றும் செய்யாமலும் ஆனால் அவன்
இறை உணர்வோடு இருக்க வேண்டும்.
தொடரும்.

இக்கலியுகமானது, போட்டி & பொறுமையால், விளங்கவும் படுகிறது. வெற்றி என்ற, ஓர் **வெறி** யையும், உண்டு பண்ணி, ஜீவர்களிடையே ஓர் **மோஹ; வேகத்தையும்,** உண்டாக்கிவிடுவதால்; அதனால் பெறும்.

பணம், பட்டம், பதவி, பேர், புகழ், அந்தஸ்து, கௌரவம், முதலிய கலியுக, பண்பாடுகளான **ஸன்மானங்கள்,** அள்ளி, அள்ளி தருவது, போட்டி & பொறுமையாகும். (ஸன்மானம் = [illegible])

இறை கருணையின், நம்பிக்கையினால் **நம்மை** தேடி வரும், **பொறுமையால்** விளங்குவது

அன்பு, கருணை, காருண்யம், பணிவு, கனிவு, இனிமை, எளிமை, அடக்கம், நம்பிக்கை, வைராக்கியம், போதும் என்ற நிறைவு, குற்றம் குறைகளை மன்னித்தல், மறத்தல், நாம் விட்டுக்கொடுத்து விலகுதல், எதையும் நன்மை என ஏற்றல், இவைகளே இறைகுரு, கருணையால் பெறுவது, **பொறுமை** என்ற **ஸன்மார்க்கம்** ஆகும்.

அப்படி ஒருவன் (12)
செய்யும் வினை
இவனைச் சாரும் என்
றால் முன்பு இவன்
அவ்வினைக்குக் காரணமாக
இருந்திருக்க வேண்டும்.
அப்படி ஓர் வினை
இருந்தாலும், இவன்
சர்வார்ப்பணம் உறுதி
நிச்சயமானால் அவனியும்
கருமையின் வேகம் குறையும்
எப்படி
அது நானெல்லாம் போல் பணிந்து வணங்கவனிடம் இல்லை
காந்தும் ஒன்றும் செய்ய இயலாதோ! அப்படி பயன்
அந்தப் பேரன்பே. முடிந்தது

இதுவே **பொறுமை**யின் **பெருமை** ஆகும்.

இதுவே எம் **அத்வைத** போதனையாகும் என,

ஸத்குருவாகிய கண்ணபரமாத்மா நிறைவு செய்தார்.

அனைவரும் எழுந்து, ஸத்குருநாதருக்கு நமஸ்காரம்

செய்தோம். பின் அனைவரும், ஒருவருக்கொருவர்,

ஸ்ரீபாத நமஸ்காரம் செய்தோம்.

ஸத்குருவாகிய கண்ணபரமாத்மா மழையமடி,

எம் குட்டிக் **கண்ணன்** என ஆனார்.

மறுநாள்

அதிகாலையில், மேட்டூரில், பல வருடங்களுக்கு,

முன்னால். சந்தித்தவர்களில், ஓர் **யோகியும்**

ஓர் **ஸித்தரும்** சந்தித்து, ஓர் ஸத்ஸங்கம்

நடத்தினர். அவ்விருவருடனும், இப்பைத்தியமும்

எமதய்யன் திருடன் கண்ணனும் உடன் இருந்தான்.

அவ்வுரையாடலில், சில முக்கிய நிகழ்ச்சிகள்

வெளியாயின. அதை அடுத்தமாதத்து இதழில்.

கருத்தால் உணர்க. முடிவில், ஸ்ரீவேத வியாச பகவான் (ஸத்குரு)

வந்து, இவ்ரகஸியம் வெளிப்படுத்தி, ஸத்ஸங்கம் நிறைவு பெற்றது.

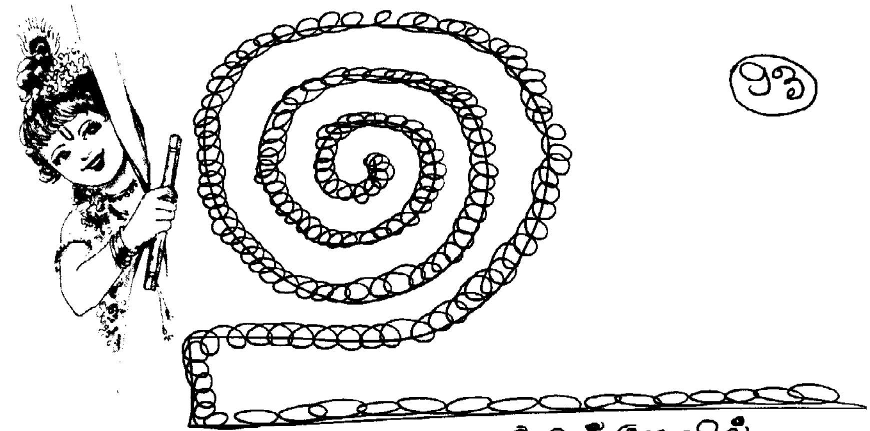

ஸத்ஸங்கம் நடந்த இடம்:— அன்பின் குடிலில்,
ஓர் வைத்தியம் படுத்திருந்த இடம்.
பங்கேற்போர்:— ஓர் ஸ்ரீ யோகி! ஓர் ஸ்ரீ ஸித்தர்!
எம் கண்ணன்! இவர்களுடன், ஓர் வைத்தியம்!
காலம்:— அதிகாலை ௨ மணி!

அதிகாலை இரண்டு மணி அளவில், இடப்பக்கம் இருந்து வலப்பக்கம் திரும்பி படுத்தது. அது சமயம், ஓர் **சூட்சும உணர்வு** தோன்றியது. அவ் வைத்தியத்தின், பாதங்களின் அருகே, அப் பாதங்களை, தென்றலாக, வருடும் ஓர் உணர்வு! தோன்றியது. ஸ்பரிச உணர்வு என, உணர்ந்ததும் நாராயணா! நாராயணா!! என்று இருமுறை, ஸ்மரித்த வண்ணம், பாதத்தின் பக்கம், சற்று சுற்றி நோக்கியது. சூட்சுமமாகவும்! தோற்றம் **நிழல்** வடிவமாகவும்! இருவர் இருப்பதாக தோற்றியது. யாம் அது யார்? என கேட்கும் முன்பே, அவர்கள் முந்திக்கொண்டார்கள். அவ்விருவரும், இணைந்த குரலில்:— பிரணாம் பாபாஜீ! பிரணாம் பாபாஜீ! என்றார்கள். அக்குரலில், தழுதழுத்த (அழும் நடை) குழைவும்! ஏக்கம்! உருக்கம்! தரிசன இச்சையும் கலந்திருந்தது. ஆர்வம்!

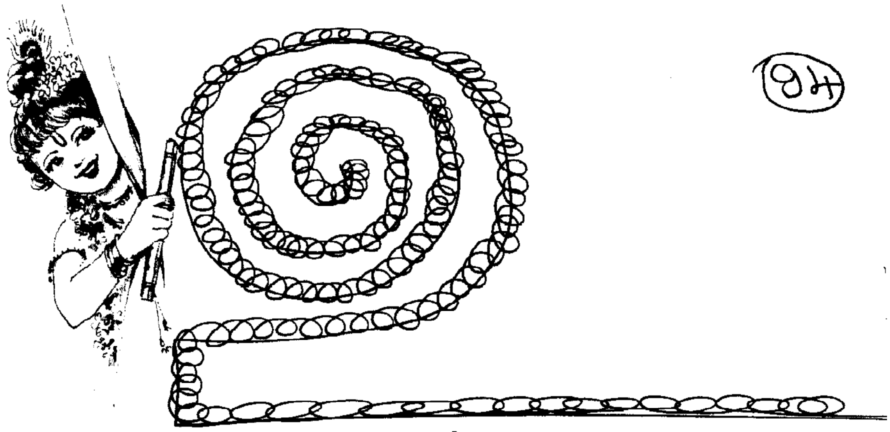

(ஓம்)

பைத்தியம் மெதுவாக எழுந்து, அமர்ந்து அவர்களை,
உணருவி நோக்கியது. அவர்களை
இன்னார் என, உணர்ந்து கொண்டது ஓகோ! ஓகோ!
டேம்யோக, ஸித்தர்கள் தானோ?
என்றேன். முன்பே பைத்தியத்தின் பயணத்தில், படித்
திருப்பீர்கள். மேட்டூர் நீர்த்தேக்கத்தின், உள்
இருந்து, இருவர் வருவார்கள்! என்பது ஞாபகம்
இருக்கலாம். இவ்விருவரும், சுமார் பத்து வருடங்
களுக்கு முன்பே, நாங்கள் ஹிமாலயா செல்கிறோம்.
என விடைபெற்று சென்றுவிட்டார்கள். இந்த
மலையாத்திரையில், நடந்த மூன்று/ஸத் ஸங்
கங்களிலும், இவ்விருவரும், கலந்து கொண்
டார்கள். அம் மூன்று காலங்களிலும், எதுவும்
கேட்கவும் இல்லை. அருகில் நின்று வண்ணம்
ஸத்தான உரையாடல்களை, வெகு கவன
மாக கேட்டார்கள். கண்களில் கண்ணீர் கரை
புரண்டோடும். அதைத்தம் விரல்களால், துடைத்த
வண்ணம், கூட்டத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டதை மட்டுமே,
இப்பைத்தியம் கவனித்தது. இதுவே அவர்கள்,
பரிச்சயமானது.

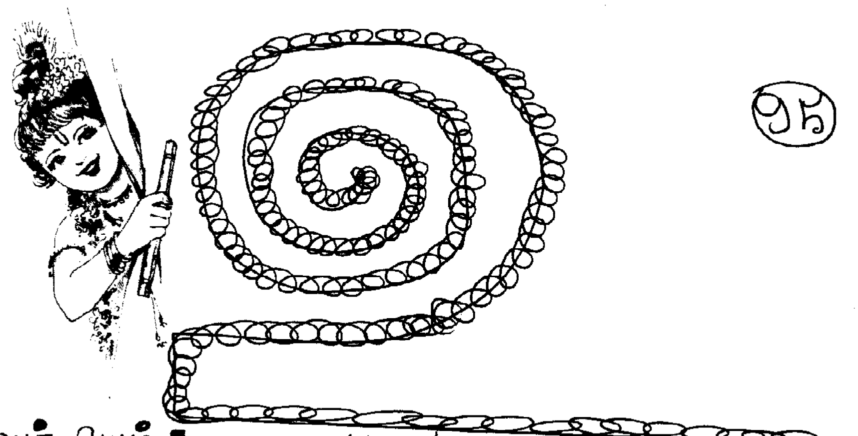

வைத்தியம்:— நாராயணா! நாராயணா! நவம் பெயர்களாக! நவம் பெயர்களாக.

ஸ்ரீ ஸித்தர்:— எங்களை, ஞாபகம் வைத்திருக்கிறீர்களா பாபாஜீ!

வைத்தியம்:— மெய்யன்பர்களே! உங்கள் வாக்குப் படி, ஞாபகம் வைக்கும் **மனம்** இல்லைதான். ஆனாலும், பேதமில்லாமல் உணரும், **அறிவு** இருக்கிறது. அதை வைத்து உணரமுடியும்.

ஸ்ரீ யோகி:— ஹேபாபா! அறிவு உணரும் போது, நாமரூபம்! தோன்றுமா? தோன்றாதா?

வைத்தியம்:— அறிவால் உணரும் போது, அவசியம் நாமரூபம்/தோன்றுதான். ஆனால் அந்த அறிவால், **வினை/மனம்/** இவ்விரண்டையும், உணரலாம். எமக்கு உங்கள் நாமரூபம்/தேவையில்லையே/ உங்கள் வினையும்/மனமும்/ எப்படி உள்ளது என ஓர் **விஷயங்கள்** உணர்ந்து விடலாம். அதை வைத்தே, என்ன பேச வேண்டுமோ? என்ன செய்ய வேண்டுமோ? அதை அச்சடிமாமே, செய்து விடலாம்.

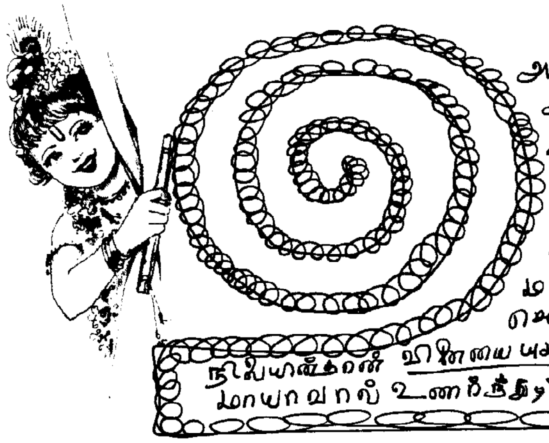

அறிவாகிய ஆன்மாவாக இருக்கும் போது யாம் செயல்பட முடியாது. அறிவாகிய ஸ்ரீ பகவான் என ஆகும் போது எம் மாயாவின் உதவியால் செயல்பட முடியும். அந் நிலையாங்கான் ஹிரண்யகர்ப்பம்! மனதாயும்! எம் மாயாவால் உணர்ந்து அங்கு என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்யமுடியும்

96

ஸ்ரீ யோகி:- ஓ பாமா! இங்கு உங்களுக்கு, ஸ்ரீ பகவான் மாயாவோ! உங்கள் சக்தியின் ஸித்தியோ! தேவையில்லையா?

வைத்தியம்:- ஓ மஹாத்மா! மாயாவும் தேவை இல்லை! ஸித்திகளும் தேவையில்லை. அதன் ரகஸியம் என்னவென்றால்? எம் அறிவே ஆன்மா! ஆன்மாவே அறிவு! இந்த அறிவானது, மாயாவை கிரஹித்துக் கொண்டால், அந்த அறிவே! ஸ்ரீ பகவான் எனஆகிவிடும். இந்த அறிவு! நான் நானாய் தனித்து நின்றால் அதுவே, ஆன்மாவாக பிரகாசிக்கும். நானே ஆன்மாவாக, பிரகாசிக்கும் போது, இந்த மாயாவும்! உங்கள் ஸித்திகளும்! செப்படு கண்கட்டி வித்தைகளும் எம் ஆன்மாவினுள் அடங்கிவிடும். பிறகு மாயா ஏன்? ஸித்திகள் ஏன்?

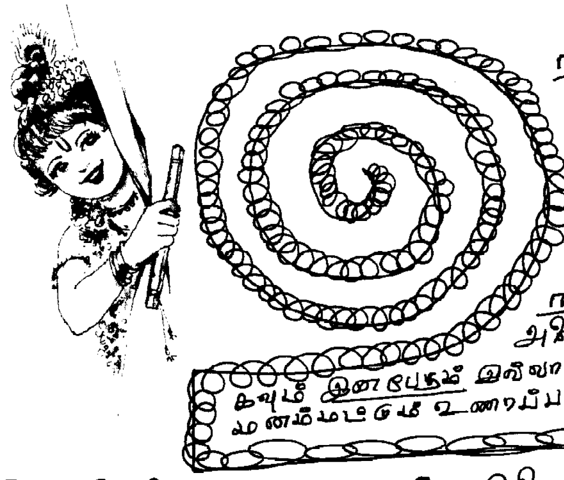

நாமரூபம்
இது இன்னார் (97)
இது இவை என
பேதப்படுத்தி தூல
மாக காண்பது
மனம் ஆகும்.
நாமரூபம் தோன்றாமல்
அனைத்தையும் பதுமையா
இல்லாமல் அதன் வினை இயக்க
கவும் இனைபேதம்
மனம்மட்டுமே உணரப்படுவது **அறிவு** ஆகும்.

ஸ்ரீ ஸாதகர்:— அறிவால் வினையும்! மனதையும்! உணரமுடியும் என்றீர்களே! அப்படியானால், **இவர்! இன்னார்!** இவரிடம்தான் பேசுகிறோம்! இவரிடம் எப்படி பேசவேண்டும்? என்ற பேதம், தோன்றுமா? தோன்றாதா?

வைத்தியம்:— ஐயா மஹாபுருஷரே! எமக்கு நாமரூப பேதம்! தேவையில்லையே! ஆண்! பெண் இன்னார்! என்ற பேதம் அவசியம் தோன்றுது. அது தோற்றவும் தேவையில்லை? அது **மனதின்** விகார! விவகாரமே! எமக்கு வினை! மனம்! இவ்விரண்டுதான் முக்கியம். அவ்விரண்டையும் வைத்து, கணக்கு பார்க்கும் நிலையில், அறிவாகிய ஸ்ரீ பகவான் ஆவோம்! அதுவே விதிதேவதை அவ்விரண்டையும், விட்ட நிலையில், அறிவாகிய **ஆத்மா** ஆவோம்.

ஸ்ரீ யோகி:— அப்படியானால், இந்த ஜீவர்களின் கணக்கு வழக்கு, உமக்கு தேவையில்லையா?

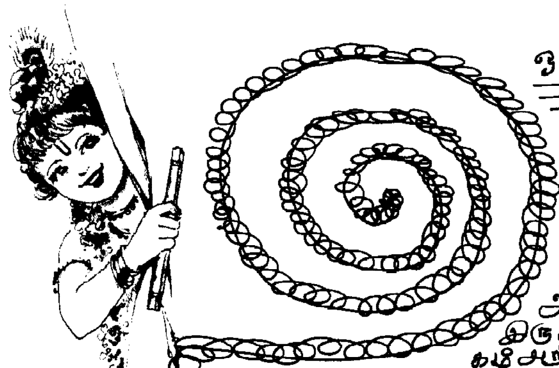

ஓர் ரகஸ்யம்! (98)

அறிவே ஆன்மாவாகவும், அறிவே ஸ்ரீ பகவானாகவும் நிற்கும் செயல் மட்டும். ஆனால் இரண்டும் ஏக வஸ்துவில் ஒன்றாகும். அறிவே ஆன்மாவாக இருக்கும்போது அதுவே இயக்கமற்ற தன்மையால் சாட்சி ஆவோம். அதற்கு சாட்சி சைதன்யம் என ஸ்ரீ மஹான்கள் சொல்வர்.

தொடரும்

வைத்தியம்:— அது ஸ்ரீ பகவான் காரியம். அதுவும் அவன் **மாயாவின்** காரியமானதே யாகும்! ஸ்ரீ பகவானை இருக்கும் வேதியம்! அம்மாயானவை, தொடாமல், விலகு மனதின் **தன்மையை** அறியாத உணர்வோமே தவிர, அதை வாக்கால் புலம்பவும் மாட்டோம், அங்குமே வாக்கு, மஹா மௌனத்தைத்தான் அனுஷ்டிக்கும். அப்படியும், வாக்கு வந்தால், **பரம் இறை! கருணையாக!** வரும். அது எம்மையும் பாதிப்பதில்லை. அச் ஜீவர்களையும் பாதிப்பதில்லை. அந்த பரம் இறை! கருணையென்பது, மஹா ரகஸ்யமானதே. அது வாக்குக்கோ! வரி வடிவுக்கோ! எட்டாத ஒன்றாகும் என, ஸ்ரீ மஹான்கள் சொல்லக் கேள்விப்படுகிறோம். சரி! சரி! அது இருக்கட்டும், தாங்கள் இருவரும், இந்த ஏழையை, தேடி வந்த காரணம் என்னவோ? அதை தெரிந்து கொள்ளலாமா?

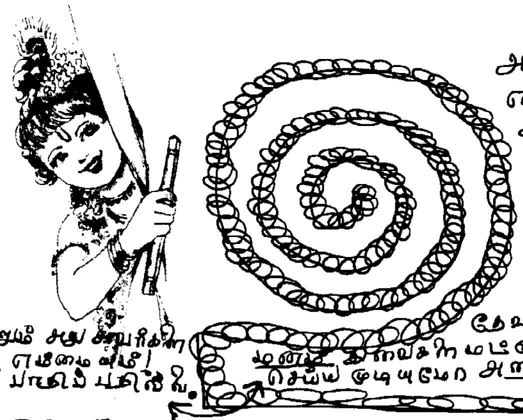

அறிவே ஸ்ரீபகவான் (99)
எனஆகும் போது
அங்கு மனமும் இல்லை.
மாயாவும் தேவையில்லை
அங்கு **அறிவு**மாக
வும் தீக்ஷண்யமாக இரு
ப்பதால் அதுவாவது **ஸித்தி**

தேவகை இருந்து அவரவர் விதி
ஆறையும் அது அபரிக்கிறா
யும்! எமனை வரும்!
பாவம் பதில்லை.
மனது இனவகைமட்டமே உரைத்து அங்கு என்ன
செய்ய முடியுமோ அதை செய்யவும் முடியும் என
ஸ்ரீமஹான்கள் சொல்வர்.
முடிந்தவை.

ஸ்ரீ ஸித்தர்:— ஹே பாபா ஜீ! நாங்களும்! எங்களை சார்ந்தவர்களும்! நாங்களிடம்! பெரிய அபராதம் செய்து விட்டோம்! அதன் மன்னிப்பு பெறவே, எங்கள் அனைவர் சார்பிலும், நாங்கள் இருவரும் வந்துள்ளோம்?

வைத்தியம்:— கடகடகட கடகடகட கட வென சிரித்துக் கொண்டே! அபராதமா? மன்னிப்பா? இதன் அர்த்தம் என்ன?

ஸ்ரீ ஸித்தர்:— என்ன பாபா! இப்படி கேட்கிறீர்கள்?

வைத்தியம்:— பின்னே என்னவாம்? அபராதம் என்றால் என்ன? மன்னிப்பு என்றால் என்ன? யார் யாருக்கு அபராதம் செய்தது? யார் யாரை மன்னிப்பது?

எமக்கு அன்னியமாய்! ஒன்று இருந்தால் அல்லவோ! அபராதமும்! அதற்கு மன்னிப்பும் உண்டு! எல்லாமே யாமாக இருக்க! எமக்கு அயலாக, எதுவும் இல்லாதிருக்க, உங்கள் வார்த்தைக்கு, இடமே இல்லையே! என் செய்வோம்?

அவ்விருவரும், அதன் பாதங்களில் பணிந்து கொண்டு, கசிந்து உருகிய வண்ணம் சொன்னதாவது?

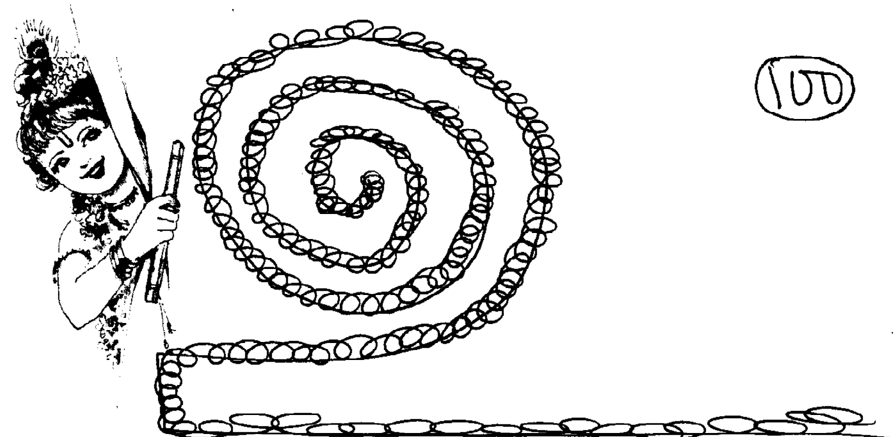

இப்படி பணிவின் நிலையை நாங்கள் என்று, பெறப் போகிறோமோ பாபா! எங்கள் அஹங்காரமும்! அதிகாரமும்! ஆதிக்கமும்! எங்கள் **அறிவு**க்கண்ணை மறைத்து **மன**க்கண்களை திறந்து, **வேகபோதையில்** ஆழ்த்தி விட்டதே பாபா! உம்போன்று, நேர் **விடையேதும்** ஆனந்தமாக, இருக்க முடியவில்லையே பாபா! என் செய்வோம்? என்றார்கள்.

(போதை – 197 வது பக்கம் பார்க்க)

அந்த ஏழைப் பைத்தியம், அவ் இருவரையும் ஆரத்தழுவி, முத்தமிட்டு, அதுவாக இருந்தது.

அயர்ந்தோம்! சோர்ந்தோம்! கலங்கினோம்! தெய்வங்கள் **மனைவியே**! உங்கள் மனதை, அடக்கி வைத்திருக்கிறீர்கள். அது **வீறு** கொண்டு எழுந்தால், ஓர் ஜீவனைப் பிடித்தால், பாடாய் படுத்தும். கவலைப்பட வேண்டாம் அன்பர்களே! விடயத்தை சொல்லுங்கள்? என்ன அபராதம் செய்தீர்கள்? எதற்காக, இந்த ஏழை பைத்தியம் மன்னிப்பு கொடுக்க வேண்டும்???

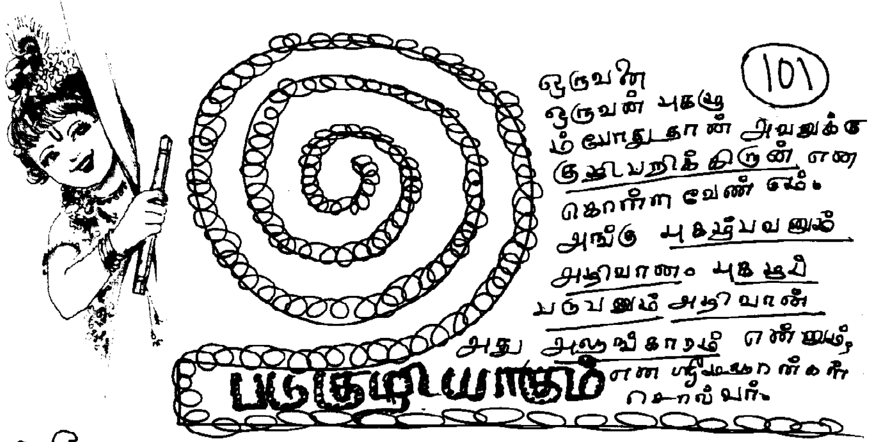

(101)

ஒருவரை ஒருவன் புகழும் போது தான் அவனுக்கு குழி பறிக்கிறான் என கொள்ள வேண்டும். அங்கு புகழ்பவனும் அழிவான். புகழ்ச்சி பெறுபவனும் அழிவான். அது அஹங்காரம் என்னும் பரஞானம் என ஸ்ரீ மகான்கள் சொல்வர்.

ஓர் ஸ்ரீ மகாத்மா சொன்னார்:- ஹே பாபா ஜீ! சுவாமி, பத்து வருஷங்களுக்கு முன்பு, நாங்கள் அனைவரும் நாங்கள் மேல்குறிப்பில் சந்திக்கவே போல தெய்வாம் கேலியும்! கிண்டலுமாக! பலபல பேசியிருக்கிறோம். அந்த நேரமும், அனுஅளவும், சீற்றமோ! கோபமோ! அருவருப்போ! அவசூயமோ! நாங்கள் செய்ததில்லை. அன்று கண்ட **புன்னகை**யும்! ஆனந்த **சிரிப்பும்**! இன்றும் அணுவளவும் மாறவில்லை. மறையவில்லை. குறையவில்லை.

காரணம் { நாங்கள் ஆத்மஞானி! நாங்கள் வாய் ஞானி!

அந்யோன்யம் இடைமறித்து; போதும்! போதும்! இப்படியே பேசிக்கொண்டே போனால், எம்மைக் காண முடியாது! நீங்கள்! இது உறுதி!

புகழுரை சொல்பவன், சொல்லி சொல்லி அழிவான்

புகழுரையை கேட்பவன் கேட்டுக் கேட்டு அழிவான்.

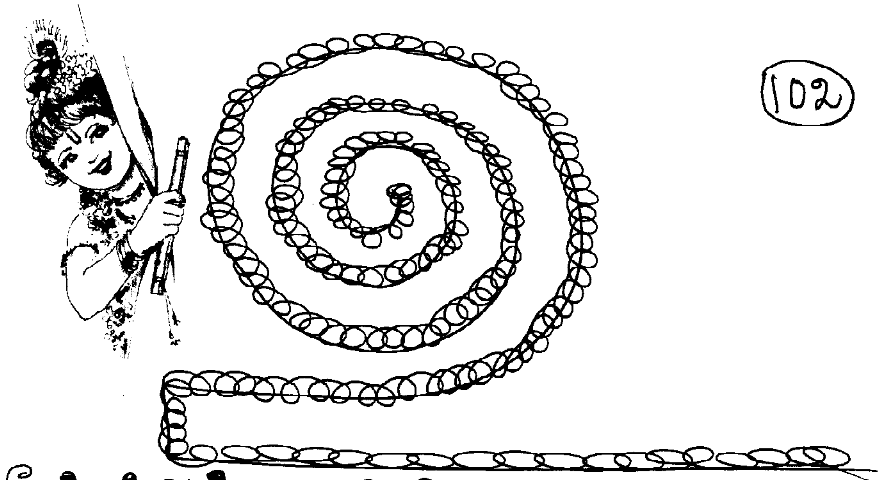

நீங்கள் வந்த காரியத்தை, யாமே சொல்கிறோம்
முன்பு நீங்கள் அனைவரும், இந்த ஏழையை,
சந்திக்கப் போ சொல்வாய், உங்கள் வாசகம்,
எப்படி வரும் என்றால்?

ஹே பாபா! இங்கு இந்த, ஜீவர்களிடம், என்ன
செய்யப் போகிறாய்? இவர்களுக்கு நீ பாடம்
நடத்துவது, **கல்லில் நார்** உரிப்பது
போன்று, பயனற்ற காரியம் என்றும்; செவிடன்
காதில் சங்கு ஊதியது போன்றும்; கழுதைக்கு
உபதேசம், காதில் ஓதிறதும், அது **காள்!**
காள்! என்ற யுக்தியை விடாது என்றும்!
இங்கு இப்பாமர மக்களிடம், மட்டையடித்தது
(ஊரிக்கும்)
(கத்தி கத்தி அழுதது) போதும் என்றும்,
இன்னும், பலபல!, **அறிவுரை** கூறிவிட்டு,
முடிவில்! **நீயும் எங்களுடன்**
வந்துவிடு! என, எங்களுடைய அறியாமையின்,

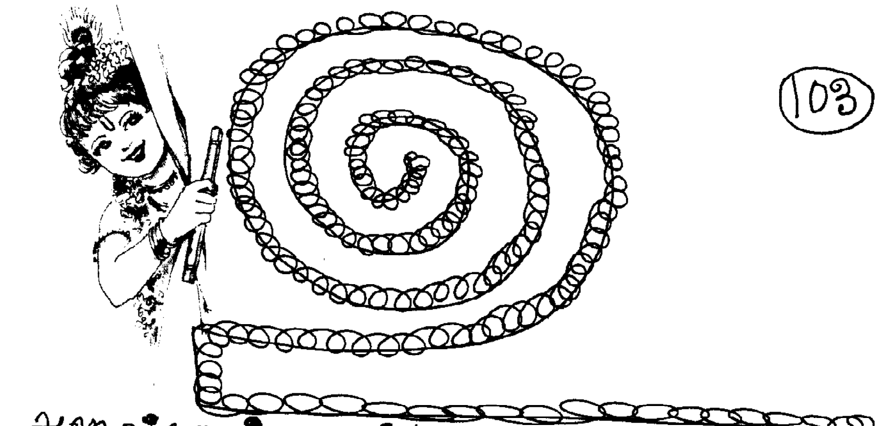

அஹங்காரத்தையும்! ஆதிக்கத்தையும்! அதிகாரத்தையும்! எங்கள் செல்வாக்காகிய செயல்படுவித்தைகளையும் **ஸித்துக்களையும்** காட்டி, பயமுறுத்தும் நியாயற்ற ஆர்ப்பாட்டத்தையும், சொல்லி, அது ஒர் அபராதமென்றும், அதை யாம் மன்னிக்க வேண்டுமென்றும் கேட்க வந்துள்ளீர்கள் அவ்வளவுதானே???

அவ்விருவரும் ஆடிப் போனார்கள் போலும்!

ஓபாபா ஜீ! ஓபாபா ஜீ! எங்களை மன்னிக்கவும்.

இதற்கு மேல், இங்கு நடந்த சம்பவத்தை, எழுத இப்பைத்தியக்காரனும் முடியவில்லை! பேசவும் முடியவில்லை.

அதாவது அவர்கள் வல்லமைகளைக் காட்டி அழைப்பார்கள்.

" ஸித்தர்களால் மயக்க " .

" நீ இங்கிருப்பதால், பிரயோஜனமில்லையென " .

" எங்களிடம் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டால், பேரும் புகழும் பெறுவாயென, " .

" எங்கள் சக்திக்கு மிஞ்சிய சாதனை இல்லை என்று அழைப்பார்கள்.

இது அவர்கள் அறியாமையின், அஹங்காரம் ஆகும்.

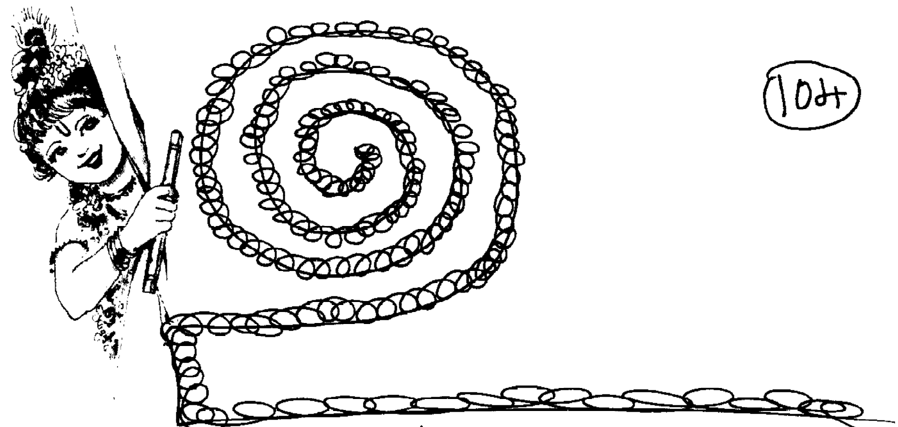

இந்த ஏழை வைத்தியமோ! ஆத்திரம்! வேகம்!
படபடப்பு! இல்லாமல்! அவர்கள் மனம் புண்படாமல்
எளிமையான வார்த்தையாலும்! இனிமையான முன்
முறுவலாலும்! பணிவான அடக்கத்தாலும்!
அவர்கள் மதிப்பு, மரியாதை, குறைவு படாமலும்!
வருவோம்! வருவோம்! என்றும்,
உங்களைப் போல் ஆக இங்கு தகுதி வேண்டாமா? என்றும்,
நீங்களோ மஹாத்மாக்கள்! யாமோ ஆத்மாதானே? என்றும்,
ஈஸ்வராதிகளிலும், மஹா சக்திமான்கள் நீங்கள்? என்றும்,
யாம் அந்த ஸ்ரீ பகவானைப் போற்றும் பக்தன் தானே? என்றும்,
உங்களைப் போல் சாதனை செய்ய எமக்கு தகுதி இல்லையே? என்றும்;
இன்னமும்; பல நிலைகளை, சுட்டிக்காட்டி பணிவுடன்
நயமாய்! புகழ் சொல்லி அடங்கி விடுவோம் யாம்!
ஆனால் அவர்கள், எம்மேல் அனுதாபம் கொண்டு! இவர்!
நல்லவனாக இருக்கிறான்! நம் போன்று வெளிவர
தயங்குகிறானே! எதையும் வழியில் கொடுத்தாலும் த!
பணிகிறான்! அருள் வாங்க மறுக்கிறானே?

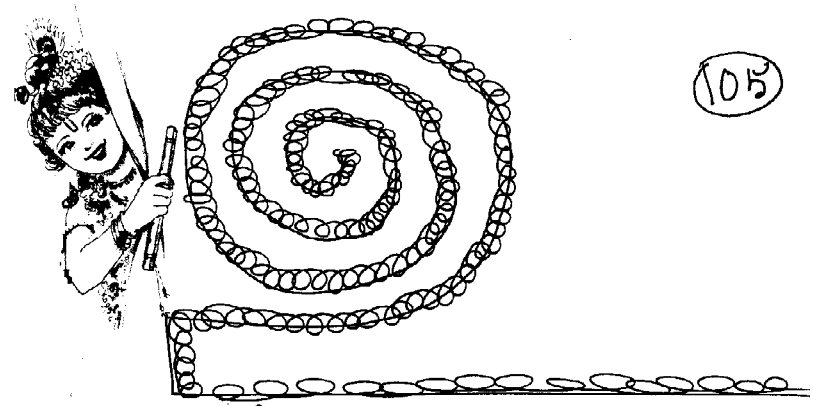

(105)

இவன் மனித ஜன்மா இல்லை

இவன் **என்ன ஜன்மா?** என

இழிவு படுத்தியதும் உண்டு, இவரை!

இவர்! இவனிடம் ஏதோ ஒன்று இருக்கிறது.

அதை நம்மால் அறிய முடியவில்லையென, திகைப்பதும் உண்டு!

இப்படியாக **அக்காலம்** கழிந்துவிட்டது.

இந்த **மெய்** யாத்திரையின் சந்நிதியில்

பழங்கால **ஞானிகளும்,** **ஸத்குரு**

தக்ஷிணா மூர்த்தியும் நேரிலாக

கர்த்தாக்களும், மற்றும், மஹிமை

வாய்ந்த, ஸித்தர்கள் & யோகிகள்! சந்நிதியில்

நடந்த, அந்த உரையாடல்கள்! சர்வ சங்க

பரித்யாக மஹிமை! பிரம்மார்ப்பணத்தால் பெறும்

மாறாநிலையாகிய, **ஆத்மஞானம்!**

இவைகளை உடனிருந்து கேட்ட அனுபவத்தாலும்,

(106)

மேட்டூரில் நடந்த, ஸ்ரீமஹான் கோபின் பரீக்ஷையானது, அஹங்கார! அதிகார! ஆதிக்க! அபிமான! மான எண்ணம் இருக்கிறதா? என்றும், இவன் இருக்கிறானா? இவன் இறந்துவிட்டானா? என்ற, சோதனையின் காலமாகும். அவன் சாதனையால் அவனே! அவனே! வென்றனன்

இவர் இப்படிப்பட்டவரா? என வியந்தார்கள் போலும்? **அனைவரும்** மாறிவிட்டனர், என்றே சொல்லலாம். முழுமையாக முழு நிறைவுடன் இங்கு வந்த இருவர்க்கும், முடிவாக சொன்ன பதில்?

வைத்தியம்:- எம் ஆத்மானந்த அன்பர்களே!

யார் மீதும்! எந்த குறையும் குற்றமும் இல்லை. அன்று அது, எமக்கு நடந்த, ஓர் பலப் பரீட்சையாகும் அது!

மனம் அணுவளவேனும் இருக்கிறதா? என்றும்,

அறிவு பூரணமாகப் பிரகாசிக்கிறதா? என்றும்,

ஓர் **பலப்** பரீட்சை, நடந்தது அவ்வளவுதான்!

பரகுரு கருணையாலும்! அன்பர்கள் &

இறை கருணையாலும், **அதுவே!** வெற்றி பெற்றது. இந்த ஏழையான, உதவாக்கரை பரதேசி வைத்தியம்! என்றென்றும், உங்கள் அனைவரின்

திருவடித்தாஸியே! தொடரும்:

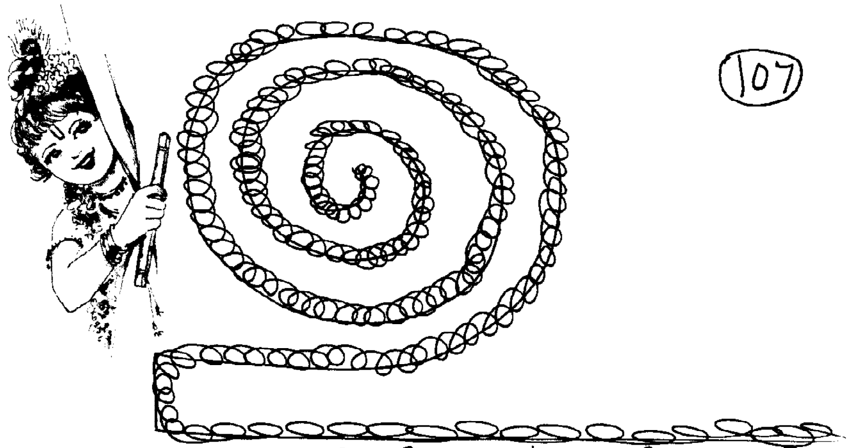

சைதன்யம்:— அந்த குற்றம் குறை! பேதம்! காணும்
மனம் நாசமாகி, பலகாலமாகிவிட்டது.
ஆனால் நீங்களோ! அந்த மனதை, **யோக** பலத்தால்
அடக்கி, நான் அடக்கினேன்! என்றும், என்னால் தான்
முடிந்தது! என்றும்: **மார் தட்டிக்**
கொண்டு.

அம்மனதை, தட்டி, தட்டி (தட்டிக் கொடுத்து) வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்.
உங்கள் யோகம், மனதை அடக்கும் நிலையாகும்.
எம் தியாகம், மனதை அழிக்கும் நிலையாகும்.
அடங்கிய மனதால், அதன் நிலைகண்டு ஜன்மா உண்டு.
அழிந்த மனதில் நிலையும்! செயலும்! இல்லாத தன்மையால், ஜன்மா இல்லையென, ஸ்ரீ மஹான்கள் வாயிலாக அறிகிறேன்.

ஸ்ரீ ஸித்தர்:— ஓம் அருமை பாபாஜீ! உம் அன்பர்கள் அனைவருமே, எந்த எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல், தெய்வ காட்சிக் கூட, பெரிதும் விரும்பாமல், **அப்பா** ஒருவரே போதும் என, நிறைவோடு இருக்கிறார்களே அதன் ரகஸ்யம் என்ன?

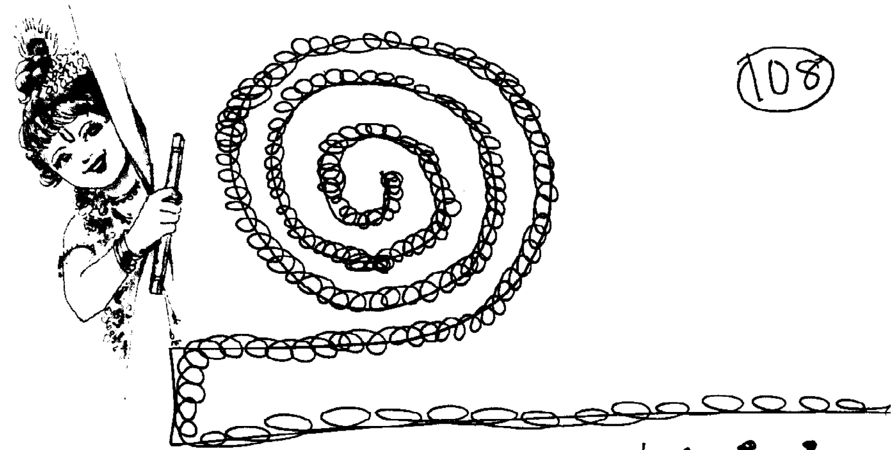

(108)

வைத்தியம் :— ஓம் மஹா ஷு பாவா! அவர்கள்
அனைவரும், அம்பாவாள் உள்ளே தெய்வத்தை
உணர்பவர்களாகும்! அவர்கள் பார்ப்பவர்களாகவே! (உணர்பவர்களாகும்!)
இதுவே பேருண்மையாகும்!

ஸ்ரீயோகி :— ஓ மஹாத்மாவான பாபாவே! எங்கள்
அனைவரின், தாழிணைகள்! அனைத்தையும்
பூரணமாக! கொண்ட பெருந்தகையே!
நாங்கள், ஆக்கிர ஆவேசத்தால், சொன்ன வாக்கை
எப்போ வருவாய்? எப்போ வருவாய்? வந்துவிடு! வந்துவிடு!
என்ற வாக்கை மாற்றி! எங்கள்
அனைவர்க்காகவும்! உன் முழுமையாகவும்!
மெய்யுணர்வாகவும்! நம்பும் அனைத்து
அன்பர்களுக்காகவும்! நெடுங்காலம்
இருந்து அனைவரையும், கூடக்கேற்ற வேணுமென்று
உன் கண்ணா சார்பாயும்! மற்றும்

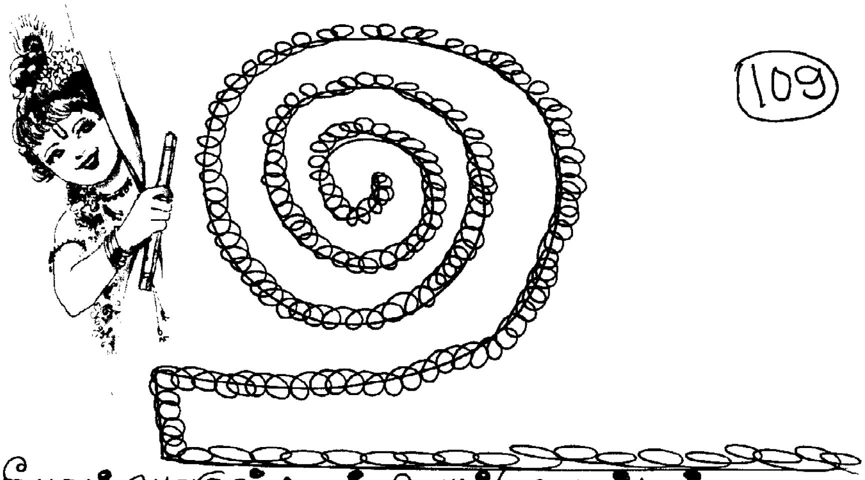

ஸ்ரீபரம் பொருள் சார்பிலும்! வேண்டிக்
கொள்கிறோம்!! என்று இருவரும் கூறினர்.
இவ்விதம், வாழ்த்த, ஆசியுரையின்,

உரை எமதுயிர் திருடன் (கண்ணன்)
அங்கு பிரத்திய க்ஷமானான். வந்தவன் அவர்
வாக்காலும்:- ஓ தாஸிதாஸானுதாஸனே! எம்
அருமைபாபாவே! ஓ எம் அன்புக் குழந்தாய்!

அவ்வாசீர்வாழ்த்துரையையே!
யாமும் கூறி வாழ்த்துகிறோம் என்றான். அப்போது,
அம்மைத்தியம்! ஓர் இந்து நிஷமாவது, குழங்கி!

குழங்கி! ஒலித்திருக்கும். அதன் அர்ப்பொலியை,
கண்டு அனைவரும் திகைத்தனர்.

ஸ்ரீகண்ணன்:- ஏ எம் அருமைபாபா! உன் இந்த
சிரிப்பின், அர்த்தமென்ன? காரணம் சொல்லாமல்
நீ இப்படி சிரிக்கமாட்டாய்?

(A) எங்கள் வாழ்த்து இங்கு சரியாயில்லையா?

(B) அல்லது உன் திட்டம் ஏதாவது இருக்கிறதா??
தயை செய்து அதை வெளிப்படுத்தவும்?

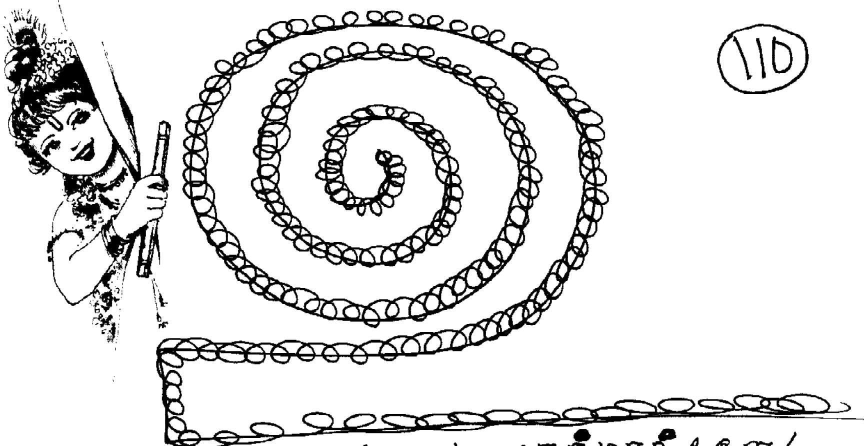

வைத்தியம்:— ஓஹோ அருமை மஹாத்மாக்களே!
ஓஹோ மாயவா! நெடுங்காலம் என்பது, எந்த
கால அளவைக் குறிக்கிறது?

ஸ்ரீ கண்ணன்:— ஓ வைத்புருஷா! காலம் கடந்த
உனக்கு, ஓர் காலத்தை நிர்ணயிக்க நாங்கள்
யார்? நீண்ட ஆயுள் என்பது, **நீவிரும்பும்**
வரை, எனக்கென்ன பொருள்மஸ்.

வைத்தியம்:— விரும்பும் வரை என்றால், இங்கு
மனம் இருந்தால் தானே, அது விரும்பும்?

ஸ்ரீ கண்ணன்:— உண்மைதான் பாபா! மனம் அறிவாலும்,
அதுவும் ஓர் நிர்ணயம் பண்ணமுடியுமே!

வைத்தியம்:— அப்படி, அறிவு நிர்ணயம் பண்ணினாலும்,
அது **தெய்வநிச்சய** தானே?

ஸ்ரீ கண்ணன்:— உண்மைதான்! நீயோ தெய்வ நிச்சயம்,
தாண்டியவனாச்சே. எங்கள் வாழ்த்துரையும்
உனக்கு தகாதுதான். பின் எப்படி, பொருள் எகளி
வது, நாங்கள் அறிவோம்? அப்படியானால், நம்முடைய
பரகுருகருணைதான் என்ன?
அதை சற்று, விளங்கும்படி நீ, சொல்லேன்?

(111)

யோகத்தின் முடிவு அஷ்டசித்திகள். அஷ்டசித்திகளின் முடிவு **மனவாயுவின் அகங்காரம்!** ஆகும் என ஸ்ரீமகான்களின் கணிப்பாகும்.

வைத்தியம்:— எம் ஸ்ரீராம கிருஷ்ண பரமஹம்ஸ தேவர்! **திடஞானிக்கு!** ஓர் நிலையில் விளக்கம் கொடுப்பார். **வாயுவை** நம்பி, சாதனை செய்து, முழுநிலை பெற்ற, எந்த ஸித்தனும் & யோகியும்! தம் கர்மா தாவத்தை வாடுவதற்கு இடம்! காலம்! நேரம்! இவைகளை, சரியாக கணித்து! தாம் கணித்தபடி! அத் தாவத்தை, விட்டு விட்டு, **கூடுகம உடலோடு!** மன அஹங்காரத்தோடு! தாம் விரும்பும் **காலம்வரை!** சர்வ **சக்தியுடன்** சஞ்சாரம் செய்வான் என்றும்! சஞ்சாரம் செய்யமுடியும் என்றும் சொல்வார். **யோ**கிகளுக்கும் ஸித்தர்களுக்கும், அபிமானம் ஆகும். அஹங்காரமானது, சகல சக்திகளுடனும்! சகல ஸித்திகளுடனும் அவனை விடாது இருக்கும், என்றும் [illegible]

இந்த வைத்தியம் (112)

என்ன செய்ய வேண்டும்?
என்ன சொல்ல வேண்டும்?
எப்படி இருக்க வேண்டும்?
என்று கேட்டும் நிலையில் எப்படி இருந்தோம் என்பதை ஸ்ரீ மஹான்களே அறிவர். காரணம் அந்த

அறை முழுவதும்

அடியவரும் கூடி விட்டனர்

தொடரும்.

ஞான விசாரணை, செய்து, மனதை அழித்தொழிய, அவர்களுக்கு மீட்பு! இல்லவே இல்லை எனச் சொல்வார்கள்.

ஆன்ம விசாரணை செய்து, திட ஞானம் பெற்ற ஒருவன், தான் கணக்கை பார்ப்பதும் இல்லை, ஏற்பதும் இல்லை.

திட ஞானியின் பாவமானது ஓர் குடிகாரன் தோள் மேல் கிடக்கும் (மேல்) துண்டைப் போன்றதாகும்! என்பார்கள். இவன் குடி போதையில், இவன் ஸ்மரணை கெட்ட நிலையில், இவன் பாரத்தை அற்ற நிலையில், இவன் உணர்ச்சியற்ற நிலையில், இவன் உடல் உணர்வை மறந்த நிலையில், அவன் மேல் வஸ்திரம் எந்த இடத்தில் விழும் என

அவனும் அறியான்! ஏனையோரும் அறியார்!!

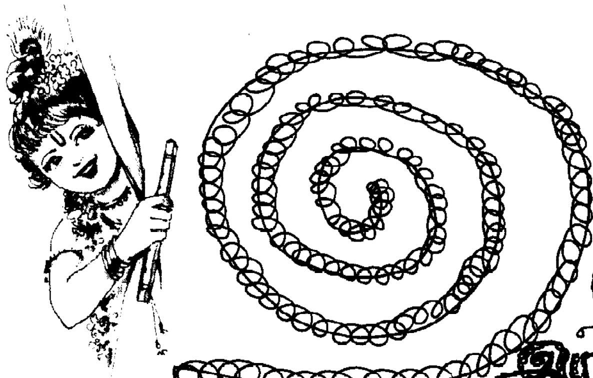

ஓர் எதிரொலி (113)
மட்டும் அதிஉரக்க
ஒலித்தது. அதுவது
நெடுங்கா
லம் வாழ்வாயாக
என ஒலிக்கவில்லை.
இருப்பாயாக!
என மட்டும் ஒலித்து விட்டு மணியின் நாதம்
போல் அது அதுவாக அடங்கி விட்டது. முடிந்தது.

அறிய முடியாது என, அழகாகச் சொல்வார். இதுவே
ஓர் திடஞானியின் ஞானம்
நழுவும் (சமாதியாகும்) நிலையாகும்!

திட்டம் போட்டு போவானையின், அவன் திடஞானியாகான்

இதுவே திடஞானியின் நிலையாயிருக்க, இந்த
ஏழை வைத்தியம், என்ன செய்ய வேண்டும்? என்றும்
" " " சொல்ல வேண்டும்? "
" " எப்படி இருக்க வேண்டும்?
எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?"
ஸ்ரீ மஹாத்மாக்களும், ஸ்ரீபரந்தாமனும், திருவாய்
மலர்ந்தருளும் படி, உங்கள் பாதம் பணிந்து,
கேட்கிறேன்? விடையளியுங்கள்? மஹாத்மா
மஹாத்மாக்களே? என கண்ணீர் கரைபுரண்டு ஓட,
உருகி கேட்கும்போது அனைவரும் மௌன
மாயினர். (அங்கு அனைவரும் கூடி விட்டனர்)
அவர்கள் அனைவரையும், அன்னார் எனக்குறிப்பிட,
வார்த்தை இல்லை. வழியும் இல்லை.

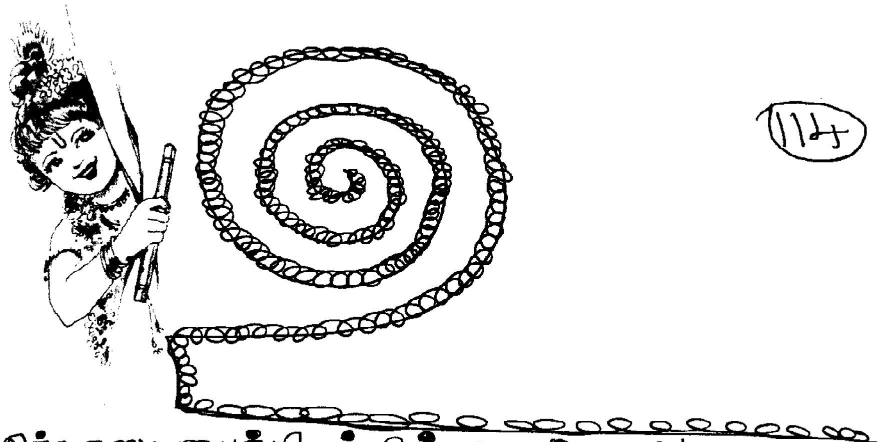

இந்த ஏழை வைத்தியத்தின், உருக்கமும்! கண்ணீர் பெருக்கமும்! அனைவரையும் நெகிழ வைத்து விட்டது போலும்? மௌனத்தை, அந்த வைத்தியம் கலைத்தது!

வைத்தியம் :— ஸ்ரீமஹத்தான மஹாத்மாக்களே! யோக கர்த்தாக்களே! உங்கள் ஆசியுரையை! எப்படி இருக்க வேணுமென்று, ஒருவராவது திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுகிறேன்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் :— ஓம் அன்பர்களின் பாத தாஸியே! :— உனக்கு விளக்கம் கொடுக்க, இங்கு எவராலும் முடியாது. காரணம் :— **நீயாக** வந்தவள். **உனக்கு நீயே!** தாவம் எடுத்துக் கொண்டவள். இங்கு, குறை கேட்டும், குழந்தைகளுக்காக, உன் பிறவி என்ற ரகஸியத்தை, உன்னுள் வைத்துக் கொண்டு திட்டமிட்டு, வெளியுலகிற்காக, அனைவரையும் போல ஓர் **ஸ்ரீமாதா & ஸ்ரீபீடானை!** சுட்டிக்காட்டி இருக்கிறாய். இது உன்னிடமிருக்கும் ஓர் **கோஸ்தரம்** ஆகும். இதை யாமே அறிவோம்.

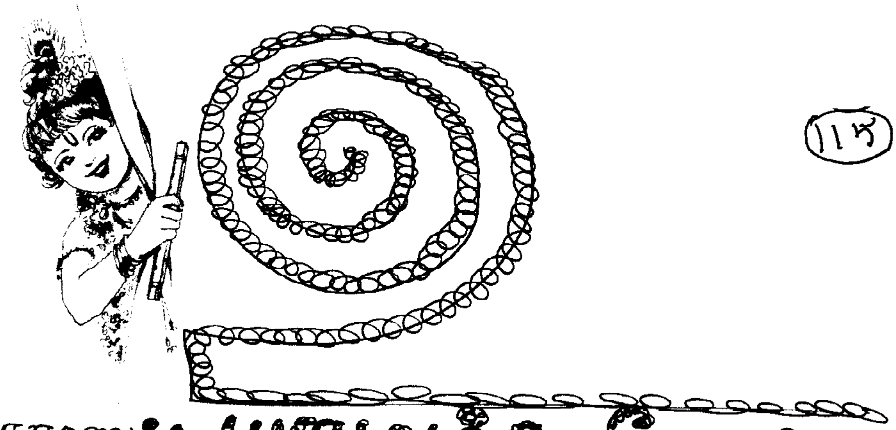

காரணம்:— யாமும் நீயும்! ஒன்றாக, இணைந்த தன்மையே யாகும். தற்சமயம், மீள யாத்திரை! போய் வந்ததிலிருந்து, உன் தாபத்தில்! நடை பழக்க பாவனையில், சில சில மாற்றங்கள், யாம் உணர்கிறோம். ஆனால் அதை, நீ சொல்லமாட்டாய்! சொல்ல முடியாது! சொல்லவியலாது! இதன் காரணம்:— இப்போது ஓர் குடிகாரன் கதை சொன்னதையே! அறிவித்தான்! தற்சமயம் உன் நிலையுமாகும். ஆனால் உன் மெய்யன்பர்களாலும், அவசியம் உணர முடியாதுதான். உன் தாபவிளக்கம் ஸ்பஷ்டமாக சொல்ல வேண்டுமானால், உன் ஸத்குருவியாசபகவான் ஒருவரால்தான் முடியும். அவரை நீதான் அணுக வேண்டும்! உன்னால்தான் முடியும்! இந்த விளக்கம் நிறைவு பெறுமவே. இந்த ஸத்ஸங்கம், நிறைவு பெறும்!

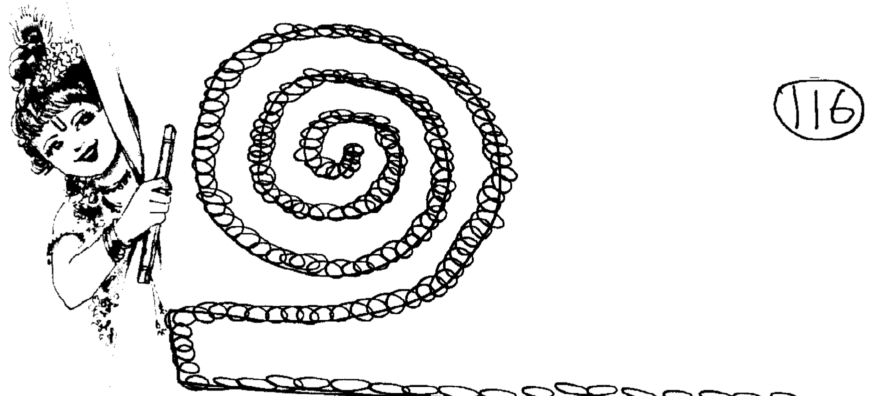

இந்நிலையில், எமதையன் திருடன் கண்ணன்! திருவாய் மலர்ந்தருளிக் கொண்டிருக்கும் போது, ஓர் **கண்ணீருடன்** ஸ்ரீ ஸத்குரு **வேதவியாசபிரான்!** பிரத்தியக்ஷமானார்.

ஸ்ரீஸத்குரு:— ஓம் கண்ணபரமாத்மா! முதலில் எம் பணிவான, வணக்கத்தை ஏற்றுக் கொள்! ஓ மாமணி மஹான்களே! உங்களுக்கும், அங்கு இருக்கும் பக்தர்களுக்கும், எம் பணிவான வணக்கங்கள் உரித்தாகுக என்றார். அனைவரும், ஸத்குருவுக்கு, பாத நமஸ்காரம் செய்தார்கள். பின் ஸத்குரு சொன்னதாவது:—

ஓம் ஆனந்தக்கண்ணா! அன்பான திருவடி! உங்கள் அனைவரின், கோரிக்கையும் இந்த திருவடியைப் பற்றியது தானே?

ஸ்ரீ கண்ணன்:— ஆம் மஹாத்மா! உங்களிடம் ஒன்று கேட்டிலேம். இந்த பாபாவை, அனைவரும் ஸாயிபாபா என்றே! வெறுமனே பாபா! என்றே அழைக்கும் போது, நாங்கள் மட்டும் பாபாவை அழைக்காமல், திருவடி என்று, அழைப்பதேன்?

ஸ்ரீஸத்குரு:— அவன்! ஹரி! உலகிற்கு! பாபாவாக இருக்கலாம். எமக்கு அவன் திருவடியே!

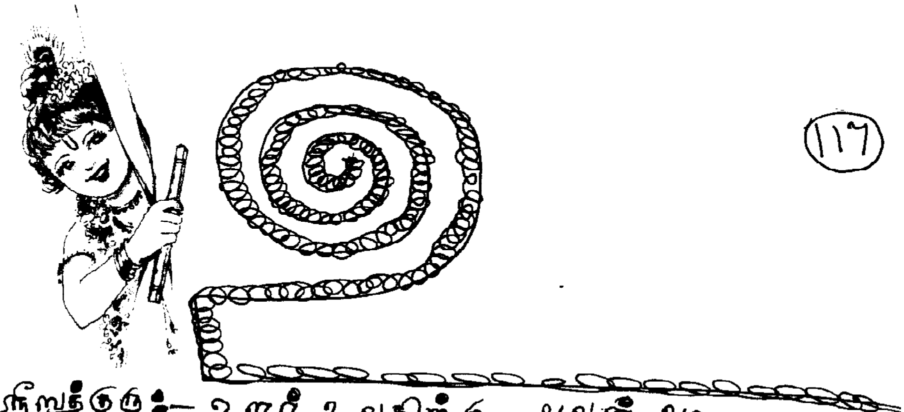

ஸ்ரீ ஸத்குரு:- ஊர் உலகிற்கு, அவன் அரசனாக இருந்தாலும், தந்தைக்கு அவன், மகன் தானே? மேலும் தந்தை மகன் என்ற உறவு உடன் தேவையில் இருந்தான். அவன், அவன் நிலையில் **பக்தானின் பாதசேவகனே!** ஆகவே, ஆரம்ப நாமா, **திருவடி!** ஆமாம் நீதான், அந்த திருவடி நாமாவுடன், உன் **பூஜா** நாமாவான, அன்பர்களின், ஸ்ரீ பாததாஸ யின் **தாஸி** என, இணைத்துக் கொண்டாய். அதுவே, திருவடித் தாஸியென, ஆயிற்று. அவன் முன், ஆறு வரவிலும் **பாபா** என இணைத்துக் கொள்வான். அப்பாபா நாமமே, அந்த தூய முடிவான நாமாவாகும். பின் ஸத்குருவின் வாக்கு திருவடியின் பக்கம் திரும்பியது:- ஆமாம் திருவடி!

உன் தன்மை என்ன?

(உன் நிலை என்ன?)

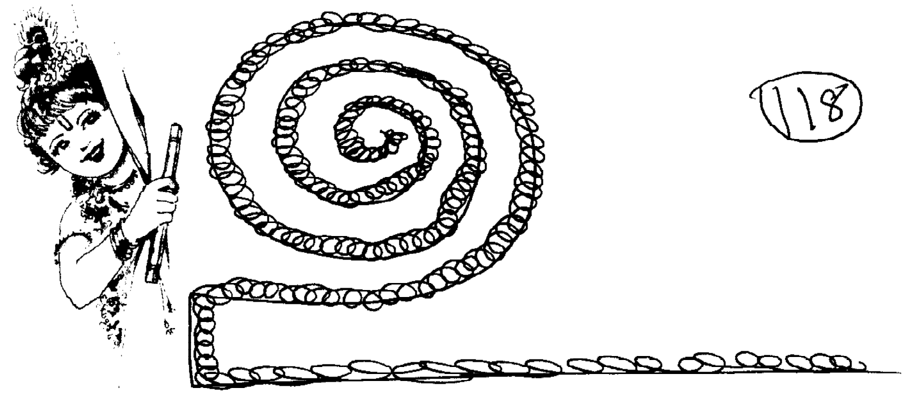

(118)

வைத்தியம் :— ஹே பிரபோ! ஹே தயாநிதி!
இருப்பில்லாதவனிடம், **நீ** என்ன என கேட்டால்?
என்ன பதில் சொல்வது?

ஸ்ரீ ஸத்குரு:— ஓஹோ ஹோ! (திருவடி!) குழந்தாய்! இந்த வார்த்தையின் ஜாலமெல்லாம், இங்கு வேண்டாம்.

(A) உன் தவ காரியம் முடிந்ததா? இன்னமும் மிச்சம் மீதி இருக்கிறதா?

(B) தவகாலம் கணித்து விட்டாயா? இல்லையா?

(C) ஆனால் உனக்கு, ஆண்டியே! இங்கும்! அங்கும்!
எங்கும்! எவரும் இல்லை தான். ஆனாலும் **ஸத்ய தர்மத்தோடு**! உடல் தாங்கியவன் **நீ**!

(ஸத்யம் பரந்ததிலே. தர்மம் தெய்வீகத்திலே)
இவைகளின் முறையோடு, உணர்ந்தவனும் நீயாமே!
இவைகளை, உணர்ந்து அனுபவிப்பவனும் நீயாமே!
பரவெளியாகவே, விளக்கம் கொடுப்பாயாக?
கடகட கட கட கட கடவென பலமாக சிரித்தது வைத்தியம்.

(119)

ஸத்குரு ஒருவரால்தான் உணர முடியும்.

நம்பிக்கையே மூலதனமாகும்

அது வந்ததோ மாயாவின் துணையுடனேயும். அம்மாயாவை வைத்து தூலவஸ்துவை முடித்து விட்டால் வந்த காரியம் முடியும் ஜீவன் முக்திக்காகவே வந்த தன்மையால் அந்த ஜீவர்களுக்காக யோகமாயாவின் துணையுடன் அக்கர்மாவை நிவர்த்திக்கவும் முடியும். இது ஸத்குருவால்தான் முடியும் என அனுபவ ஞானிகள் வாக்காக அறிகிறோம். இப்படியாக ஸ்வயம்.

பராஸியாகவே / பதிலும் வந்தது:—

பரகுருவுக்கு / நமஸ்காரம்.

இனி பதிலைக் கேளுங்கள்:—

கேள்வி:- (A) உன் தூலகாரியம் முடிந்ததா? இன்னம் மிச்சம் மீதி இருக்கிறதா?

பதில்:— தூலம் / ஸ்ரீபகவான் என்ற கண்ணன் வசம்! அது வந்த காரியமோ பர கருணையின் இயக்கமாகிய யோகமாயாவின் வசம்! தோசை தின்றால் மாவு இல்லை! மாவு தீர்ந்தால் தோசை இல்லை.

அதைப்போல, அது நம் மாயாவிலை, நிர்ணயம் பண்ணி வந்த, தூலங்களின்! கர்மா முடிந்தால், இங்கு வேலை யில்லை! அவர்கள் மாவை கர்மாவையும் உண்டு ஜீரணித்து விட்டால் யாம் வந்த காரியம் முடியும்.

(விளக்கம் கேள்)

இது ஸத்குரு ஒருவரால் முடியும்.

(120)

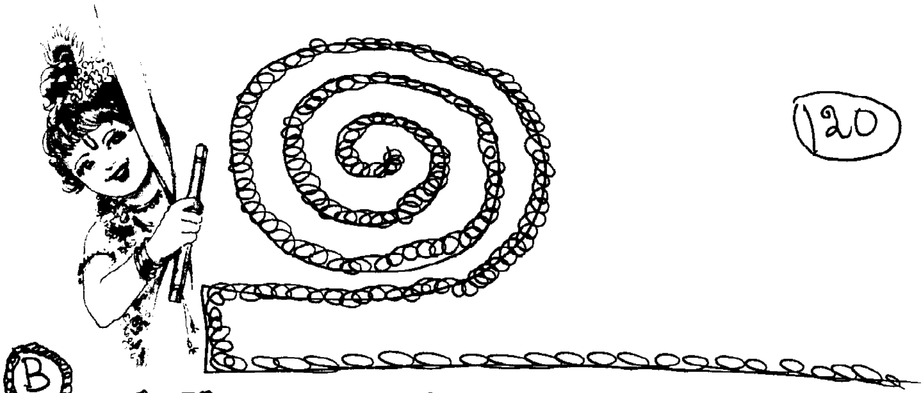

(B) கேள்வி:— நாவகாலம் கணித்துவிட்டாயா? இல்லையா?

பதில்:— காலம் கடந்த ஒன்றுக்கு காலம் கணிக்க முடியாது.

கலியின் அழுத்தி, அதி வேகமாக, இருப்பதால், இனி காலம் காலகம் ஆகாது.

கூடிய சீக்கிரம் முடியும்! இதுவும் முடியும்!! அது அதி ரகஸ்யமாக, பாதுகாக்கப்பட்டு வருகிறது.

(C) கேள்வி:— அறிவே உனக்கு இங்கும்! அங்கும்! எங்கும்!

ஆணையிட எவரும் இல்லைதான். ஸத்திய தர்மத்தோடு! உடல் தாங்கியவன் நீ!

இவைகளை முறையோடு, உணர்ந்தவனும் நீயாகும்!

,, ,, உணர்த்துபவனும் நீயாகும்!!

பர ஒளியாகவே, விளக்கம் கொடுப்பாயாக!

பதில்:— இங்கும்! அங்கும்! எங்கும்! அந்த ஒன்றே! அந்த ஒன்றே யாம்!

நீங்கள் அனைவரும், அந்த ஒன்றுக்கு, அன்னியமாயில்லை.

,, ,, எமக்கு ,, ,,

நாம் ,, அந்த ஒன்றுக்கு, ,, ,,

அந்த ஒன்று, நமக்கு! இதுவே ஸத்தியம்!

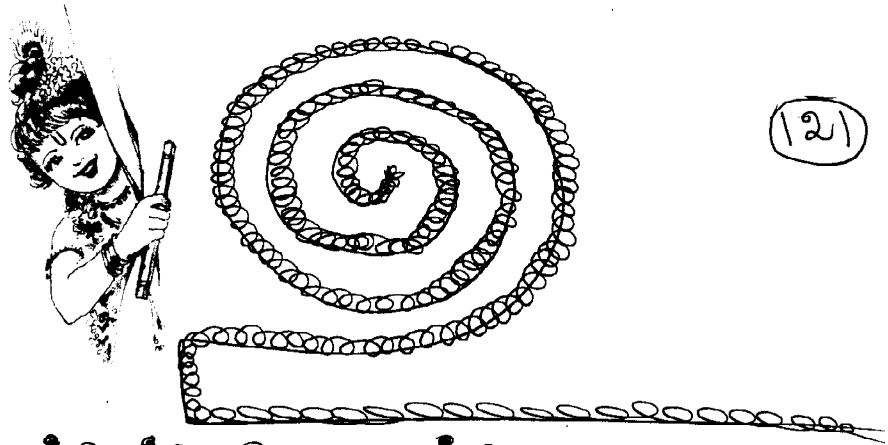

சத்தியம் :— இதுவே சத்தியமாக இருக்க? ஆணையிடுவது யார்? ஆணை யாருக்கு இடுவது? அந்த ஆணையை ஏற்பது யார்? ஆகவே? ஆணையோ? அதை இடுபவரோ? அதை ஏற்பவரோ?

முக்காலமும்! எக்காலமும் இல்லவே இல்லை! இது சத்தியம்!

இதை உணர்ந்தவன் என்று, அந்த **ஒன்றையே** சுட்டிக்காட்டுவதால், அதன் பதிலையும் கீழே காண்க:—

சத்தியம் பேசினால்; தர்மம் நிலை பெறும்! என்பது

சத்தியம் = **பர** சொரூபம்! தர்மம் **இறை** சொரூபம்.

சத்தியம் வாக்காகிய பர சொரூபத்தை, சுட்டிக்காட்டும் போது; அதுவே சூட்சும அநாம ரூபம் பெறுவது இறை சொரூபமாகும். அந்த இறை சொரூபம், வாக்காகி சுட்டிக்காட்டும் போது அதுவே நாமரூப ஜீவ சொரூபமாகிறது. ஆக இம்மூன்றிற்கும் **பொக்கே** ரூபமாகிறது!

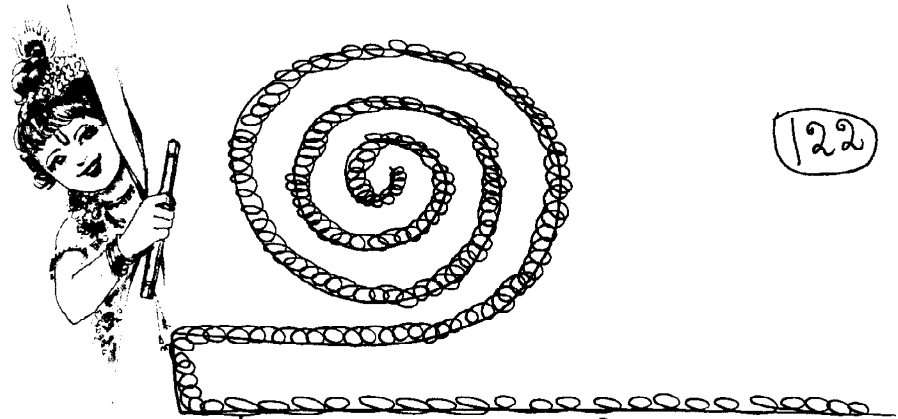

அப்படியானால்; நாம ரூப, ஜக ஜீவ, தோற்றங்களும், **வாக்கால்** மட்டுமே! விளங்கப் படுகிறதேயன்றி வேறொன்றுமில்லை.

அதேபோல், சூட்சும நாமரூப, இறை சொரூபமும், **வாக்கால்** மட்டுமே! விளங்கப்படுகிறது.

ஆனால் **பர**! சொரூபத்திற்கு, தூல & சூட்சும! எந்த நாமரூபமும், இல்லாத்தன்மையால், அங்கு

மௌனந்தம்! ஒன்றே!

பர சொரூப, இலக்கணமாக தோற்றுகிறது. இதை நாம ரூப, தூல ஜக ஜீவ, தோற்றங்களையும்! சூட்சும நாம ரூப இறை சொரூப ,, !

இவ்விரண்டும், **நாமரூபங்களாக** இல்லையென்றும்; ஆனால் **அதுவாக** இருக்கிறது என்றும்; உணர்வால் உணர்ந்து! **வாக்கால்** எந்த விடையும், இருப்பது ஒன்றே! நடப்பது நவமே! என்ற நடையில், எல்லாம் ஒன்றே! அது இவனே! அது யாவுமே! யாமே அது! என ஸப்தத்தை சொன்னாலும்;

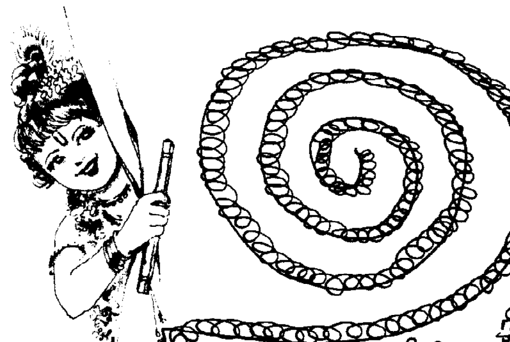

எமக்கு என
இருப்பும் இல்லை,
இயக்கமும்
இல்லை. ஆனால் (123)
யாம் உண்டு
நாமரூபமாக இல்லை
யாமே நீங்கள்!
நீங்களே யாம்!
இதை உணராவிட்டால் நீங்கள் மறைவடிவமே!
இதை உணர்ந்து விட்டால் நீங்கள் அறிவு சொரூபமே!

இந்த **தர்மத்தை!** அவசியம்
பரசொரூபமாக முடியும்! இதுவே வேதாந்த ரகசி-
யமும்! அதை உண்மையுடன், உணர்ந்த ஸ்ரீமகான்களின்,
ஸ்வய அனுபவமாகவும் இருப்பதால், நம் வாக்கானது,
ஸத்தியத்தையும்! (பரத்தையும்) தர்மத்தையும்! (ஸ்ரீபகவானையும்)
இணைத்து ஒன்றாக்கி பேசுவதே, ஸத்தியம் பேசி,
மாயாவை நீக்கி
தர்மம் நிலைபெறச் செய்வதாகும். ஆகவே **யாம்!**
பர அம்சத்தின், **இறை** சொரூபமாகும். அந்த
இறை சொரூபத்தின், தோற்றமாத்திர
நாம வடிவமாகும்.
நாமமாக இருப்பதால், **எம்** தோற்ற இருப்பை விளக்க,
வாக்கும் இல்லை! **வழியும்** இல்லை!!
தோன்றின மறையும்! மறைந்தன தோன்றும்!
சிறுத்தன பெருக்கும்! பெருத்தன சிறுக்கும்!
இவ்வாறெல்லாம் நாமரூப, நாம ஜகஜீவ, தோற்றங்களே!
இவ்வாறெல்லாம் யாம் இல்லை, என்பதே ஸத்தியமாகும்.
இதற்கு மேல், விளக்கம் கொடுக்க, வாக்கும்! வழியும்! இல்லை!

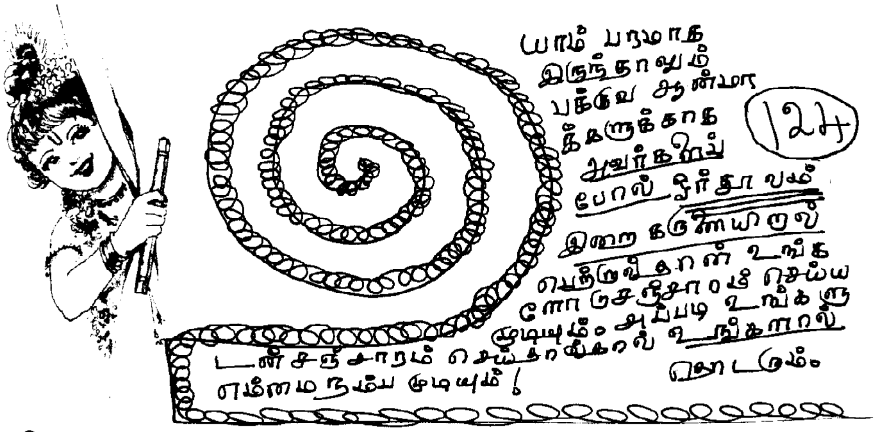

யாம் பரமாக இருந்தாலும் பக்குவ ஆன்மாக்களுக்காக அவர்களின் போல் நீர் தாவம் இறை கருணையால் பெற்றுக்கொள் உங்களோடு சஞ்சாரம் செய்ய முடியும். அப்படி உங்களுடன் சஞ்சாரம் செய்தால்தால் உங்களால் எம்மை நம்ப முடியும்!

(124)

தொடரும்.

ஸ்ரீ ஸத்குரு:— குழந்தாய்! திருவடி! உன் விளக்கம் அதி **அபூர்வம்!** அதி **ரகஸியம்!** ஆகை தாராளமாக, உன் மெய்யன்பர்களுக்கு, என்ன சொல்கிறாய்?

வைத்தியம்:— பொதுவாக சொல்வது என்றால்?

(A) மலையாத்திரையின் பின், தாவம் **மறைத்து** வருவதாக தெரிகிறது. முன்பு **மறந்து** இருந்தோம். இனி அடுத்த நிலை, **இறந்த** நிலையாகும். இதை வைத்து கணக்கை தெரிந்து கொள்ளலாம்.

(B) தாவ சஞ்சாரம் **பஞ்சு** போல் ஆகிவிட்டது.

(C) ஆனால் எமதய்யன், திருடன் என்ற தன்னை! கருணையால், சிரமம் இன்றி, தாவ சஞ்சாரம், நடைபெறுகிறது.

(D) தாபம் எந்த நிலையில் உள்ளது? என்ன செய்கிறது? என்ன செய்வது? என சொல்ல முடியவில்லை. அதாவது இயலவில்லை. தாபம் மனம் இல்லை. எவராலும் வைத்தியனாலும் கண்டு கொள்ள முடியாது. கண்டு கொள்ள இயலாது. இவர்கள் **மனம்** வசப்பட்டவர்களே! ஆகவே முடியாது தான். மனம் இல்லாத தன்மையிலே.

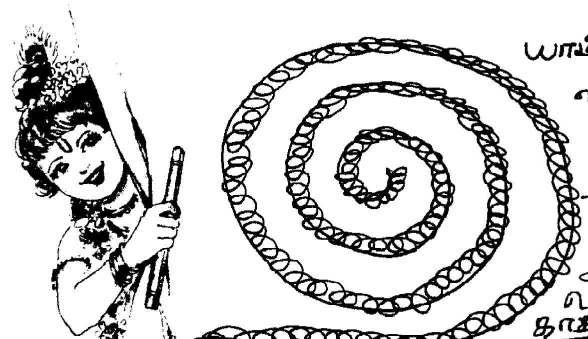

யாம் **மாயா**வும் அதன் ஜாலமும் (விளையாட்டும்) செய்தால் உங்களுக்கு நடிக்கிறதை கண்டிப்பாக வராது ஆகவேயாம் மாயா நல கொடாமல் உங்களுக்காக! உங்கள் விளைமனம் காக இவ்விரண்டிற் காக விளையாட்டை மட்டுமே வைக்கிறோம். இவ் விளையாட்டானது உங்கள் விளைகள் நடக்கும்.

(E) எம்மாலும் விளக்க இயலாமலும். அவர்களாலும் கண்டு கொள்ள இயலாமலும், இருப்பதால் எம் அன்பர்கள் **நிலை** சற்று **சிரமம்** தான்.

(F) அவர்கள் சிரமம் நிவர்த்தியாக, **எம் யோகமாயா**! ஏதேனும், ஓர் காரியம், பண்ணும் என உணர்கிறோம்.

(G) முடிவாக சொல்வது :- ஓர் மொடா குடிகாரனின், தோள் மேல் உள்ள **துண்டின்**! நிலையே! இத்தாவத்தின், நிலையாமே என, இதை நிறைவு செய்கிறோம். இதற்கு மேல், என்ன செய்ய வேண்டுமோ, அதை தாங்களே விபரமாக விளக்கியருளுங்கள். என ஸ்ரீகுருதேவரிடம், ஒப்படைக்கிறேன். ஸ்ரீசத்குரு :- அன்பான குழந்தாய்! திருவடி! இங்கு உன் வைத்திய வாசகத்தை கேட்டபின், யாம் என்ன உணர்கிறோம்? என்றும் உன் மெய்யன்பர்களுக்கு, என்ன உணர்த்துகிறோம்? என்றால்; அதன் முழு **விபரத்தையும்** கீழே காண்க!

உங்கள் மனதை வைத்தே மோத விட்டு அழிக்கும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணம் ஆகும். ஆசைப் பிடியிலிருந்தாட்டை மனம் வசப்பட்ட நீங்கள் எவரும் அறிய முடியாது. அறிய இயலாது. அறிவாக இருக்கும் யாம் மட்டும் அறிவோம். எம் அறிவு நிலையைப் பெற்ற எவரும் அறிய முடியும் இது சத்தியம். முடிந்தது.

(126)

குழந்தாய் :- ① 1992ல் ஸ்ரீமத் ரிபு கீதை! உன் கையில் கிடைத்தது. அதில் **ஆழ்ந்து** போனதன்மையால்; **பத்து** வருஷங்களில், உன் மனம்/ மெல்ல/ மெல்ல/ மெல்ல/ மெல்ல/ மெல்ல/ கரைந்து/ கரைந்து அழிந்து **மறைந்தானது**/ (அறிவானது)

② மனம் அழிந்து/ அழிந்து/ மறைந்தானது தன்மையால், அந்நிலையில் அந்த, பத்து வருஷமும்! மெல்ல/ மெல்ல/ மெல்ல/ மெல்ல/ **அறிவு** வளர்ந்து வளர்ந்து} பூரண நிறைவு பெற்றது. இந்நிலை 2002 வது வருஷமாகும். (1992 To 2002)

③ அதன்பின் உருவான! **ஸ்வயஞான வைபவ நூலின் உள்ளே** பிரவேசிக்கும் போது, ஸ்திரமாக அறிவில், நிலைத்து நின்றும். மனம் **அறவே** இல்லையென்போம். இந்த அனுபவத்திலிருந்தான், திரும்ப திரும்ப அந்த நூலின் விளக்கம், பல பல எழுதினேன். அதாவது கண்ணன் கருணையால் எழுதினேன்.

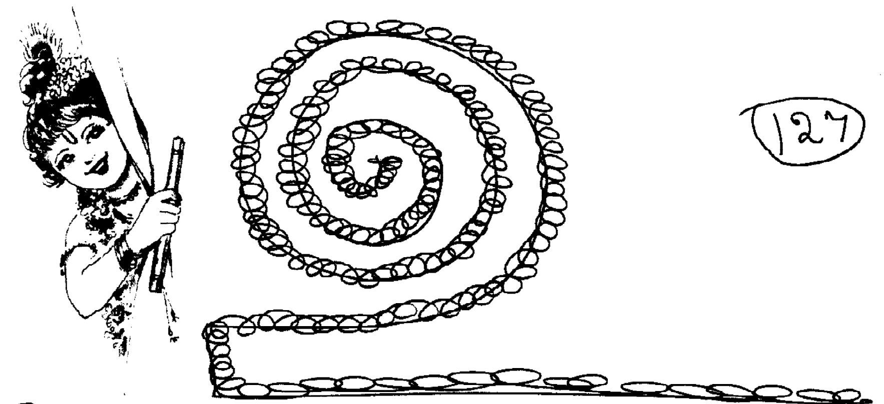

(4) அப்படி, பல பல பல பல! எழுதி எழுதி!
ஸ்வய அனுபவம், பெறும் போதுதான், உன் அறிவு!
அணு அணுவாக! அணு அணுவாக! அணு அணுவாக!
மாறி
பேரறிவாக மாறியது. முன்பெல்லாம்
அறிவில் நிலைத்து நிற்பாய்! ஆனால் பேரறிவை!
தொட்டு, தொட்டு மாறிப்பாய்.

2002 To 2008

இந்த **ஆறு** ஆண்டுகள்தான், உன் அறிவின் காலம்.

(5) இந்த மகிமைக்குறையான் பின்

அறிவில் நிலைத்து நிற்க முடியவில்லை.
பேரறிவில் நிலைத்து நிற்க முடிகிறது.

அறிவு **ரூபகைத்** சொரூபமாகவே.
பேரறிவு ஆத்ம **ஞானி**யின் ".

முந்தையது கண்டவிருத்தி! (அளவுக்கு உட்பட்டது)
பிந்தையது அகண்டவிருத்தி! (அளவிடமுடியாதது)
முந்தையது சாட்சியாகவே. பிந்தையது சர்வசாட்சியாகவே!

இறை கருணையானது
ஸ்ரீபகவான் நிலை
அது யோகமாயா
தொடர்புடை
யதும் ஆகும்? (128)

பரகருணையானது ஞானி
யின் நிலை. அது யோக
மாயா தொடர்புடையது.
யோகமாயாவின் ஆற்றலை
விட யோகமாயாவிற்கு
ஞானி
அதனால் ஆற்றல் உண்டு. அவர்
பரசொரூப அம்சமாக இருப்பதால்
தொடரும்.

(6) அறிவு சொரூபமாக, ஒருவன் இருக்கும் போது, அவன் உடலையும்! உடைமைகளையும்! ஸ்ரீபகவான் பார்த்துக் கொள்வான். பார்த்தே வேண்டும்! அதுவே விதி! அதுவே நியதி!

(7) பேரறிவு நிலை! மிக மிக மிக மிக கடினம்.
இந்த பேரறிவு நிலையில், ஓர் ஞானி இருக்கும் போது, அவன் உடலையும்! உடைமைகளையும்! **பர** கருணை நிலையில், யோகமாயா! கவனித்துக் கொள்ளும். கவனிக்க வேண்டும்! அதுவே விதி! அதுவே நியதி!
ஆனால் ஞானி சம்மதிக்க வேண்டும் இரண்டிலுமே.

(8) பேரறிவில், ஓர் ஞானி பிரவேசித்த உடன், அவன் ஜீவன் முக்தியும்! **அதே** சமயம்! விதேகமுக்தியும்! அடைந்தே ஆக வேண்டும் என்பதே விதியும்! நியதியும் ஆகும்! என ஸ்ரீமஹான்கள் சொல்லக் கேள்விப்படுகிறோம்.

(9) **ஆறுயும்!** எவரோ ஓர் தீரன்!

திட ஞானி அதற்கு மேலும் சஞ்சாரம் செய்ய அனுமதி உண்டு.

(129)

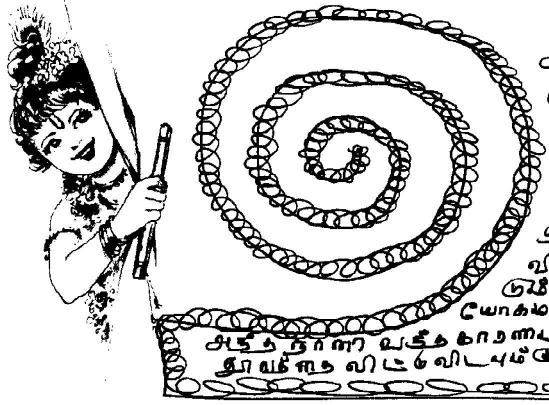

அந்த ஞானி எந்த காரணமாக வந்தாரோ அவ்வுபாரத்திற்கே தெரியும். ஆகவே இந்த ஞானி அந்த யோகமாயாவின் செயலுக்குத் தேவை இல்லை. ஏனென்றால் யோகமாயா ஒன்றும் செய்யமுடியாது. அந்த ஞானி வந்த காரணம் முடிந்தவுடன் தன் தேகத்தை விட்டு விடுவதும் உண்டு என்று ஞானிகள் சொல்வர். முடிந்தது.

அவன் இறை சொரூபத்தையும், கடந்தவனே.

(10) பேரறிவு சொரூபமாக, இருக்கும் **திட ஞானி!** அடிக்கொருதரம், **அகண்டாகார ரசத்தை** சுவைப்பதனால் அந்த ஆத்ம ஞான **போதை** மயக்கம், அவனை ஆட்படுத்தி விடுகிறது.

(11) இந்த ஞான, போதை மயக்கத்தினாலேயே அவன் முன் சொன்ன நிலையில் **குடிகாரன்!** என ஆகிவிடுகிறான். அதனால் அவன் தேகமானது, குடிகாரனின், மேல் துண்டு எப்படியோ, அப்படி ஆகிவிடுகிறது. ஆகவே அவன் தேகத்தை அறியும் போது **மறந்து** போனது என்னும், துண்டு தவறுவது போல், அத்தேகம் **எங்கு** விழுந்தாலும், அதுவே **இறந்து** போனது என்றும், ஆனால் திரும்பவும் எழாது என்றும், ஞானிகள் சொல்லக் கேள்வி!

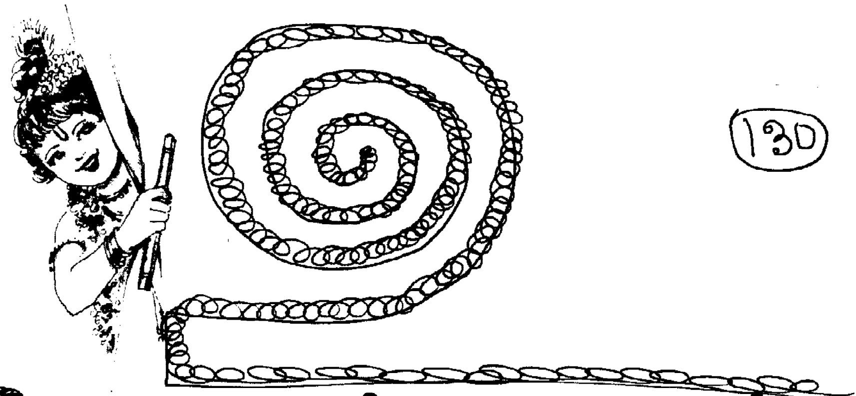

(130)

(12) ஆறாவும் இந்த குழந்தை! திருவடியைப் பற்றி
(பாபாவைப் பற்றி) யாம்! எதுவும் சொல்லமுடியாது!
சொல்ல இயலாது! அது பிரம்ம ரகஸ்யமாகும்.

ஸ்ரீ கண்ணன்:— (இதுவரை, அதிகவனமாக, கேட்டுக் கொண்டு
வந்தவன்) ஓராம் அன்பான மஹாத்மா! பணிவான
புருஷோத்தமா! ஓ வியாச பகவானே! இந்த எம்
அம்ஸ குழந்தை, பாபாவைப் பற்றி 12 விளக்கம்
கொடுத்தீர்கள். (ஆறாவது? இடைமறிக்கிறார் நம்
ஸ்ரீ வியாசர்) என்றான்?

ஸ்ரீ ஸத்குரு:— பொறுகண்ணா பொறு! யாம் சொன்னது,
ஓர் **திடஞானியின்** தூவ
நிலையைப் பற்றி சொன்னோம். (இங்கு கண்ணன்
இடைமறித்தான்) சரி சரி மஹாத்மா! எங்களுக்கு
இரண்டும் ஒன்றுதான். எம் கேள்வி என்னவென்றால்,
அந்த திடஞானியின், தூவமானது, குடிகாரன் தோள்
துண்டு போல், தவறி விழுந்து விட்டால், அந்த துண்டை
(உடல்) **நம்பி**க்கும்! அன்பர்கள் என்ன செய்ய
வேண்டும்? அதையும் கொஞ்சம் விளக்கிடுவீர்
நலமாயிருக்கும்.

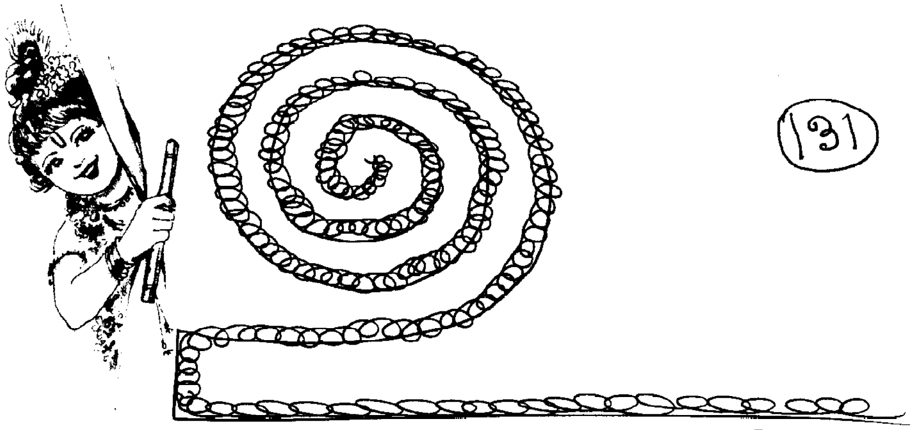

ஸ்ரீ ஸத்குரு :- ஹே குறும்புக் கண்ணா! நீ சுற்றி வளைத்து, எங்கு வருகிறாய் என, எமக்குத் தெரியும்.
ராம் தோற்றம்! துவாபர யுகத்திற்கும் பொருந்தும். இக்கலியுகத்திற்கும் பொருந்தும். அந்த திட ஞானியின், ஸ்தானம் மறைந்தால் (உன் பாபாவையும் இதில் சேர்த்துக்கொள். இல்லையானால் நீ விட மாட்டாய் என்பதும் எமக்கு தெரியும்)

உன் **பாபா** வின் ஸ்தானம் மறைந்தால்?

(A) அந்த ஸ்தானத்தை, அந்த அன்பின் குடிலிலுள்ள!

சதுர்வேத, மஹாவாக்கிய, சதுர் விதுஸ்தல, விருக்ஷங்களை!

தென்புறம்! ஓரமாக வைக்கவும்! (தகனம் கூடாது.)

(B) அப்படி வைத்த இடத்தில், எந்த உருவமும் **லிங்கமும்** வைக்க கூடாது.

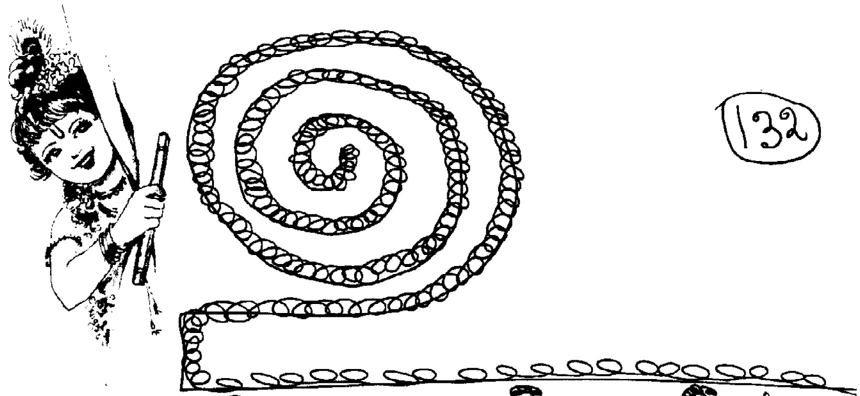

C திருப்பாதங்கள்!

தென் திசையை நோக்கிய! நின்ற நிலையில் அமைய வேண்டும். அவனே திருவடி! ஆகவே பாதம் தேவை

ஆனால்

D பூஜை! அபிஷேகம்! ஆராதனை! நிவேதனம் ஆகியவை வேண்டாம். (அவசியம் வேண்டாம்)

E குறிப்பாகவும்! முக்கியமாகவும்! எந்த

வருஷமும் குருபூஜை!

கூடவே கூடாது. வேண்டவே வேண்டாம்.

F குருபக்தி உள்ளவர்கள், எதிரிலோ! அல்லது பக்கங்களிலோ! அமர்ந்து தியானம் செய்யலாம்.

G வீண் காலம் கடத்தாமல் உங்கள் **ஸத் குருவின்!** வாக்கியத்தை மட்டும்! அதாவது குருவின்! **வாக்கியார்த்தத்தை!**

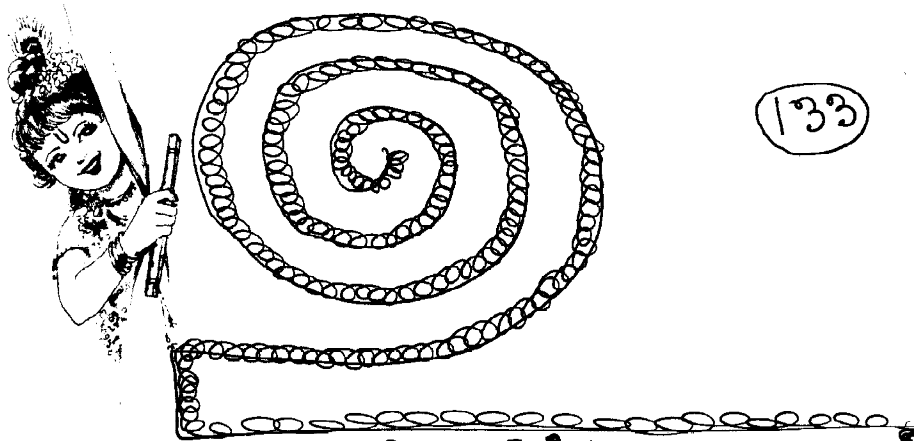

ஒன்றே! உங்கள் ஸத்குருவின் **பூஜையும்** **சேவையும்**! ஆகும். கவனம் தேவை.

(H) மற்றும், எதை உங்கள், ஸத்குருவுக்கு செய்தாலும் அது **விளம்பரம் & ஆடம்பரம்**!

என்ற **புறவிருத்தி** ஆகும். அது **அக உணர்வு**! ஆகாது என, ஸ்ரீமஹான்கள் சொல்வர்.

(I) அப்படி உன் ஸத்குரு ஸமாதி சந்நிதியிலும், உன் பூஜை அறையில் உள்ள **இறை & குரு**) சந்நிதியிலும், **கண்ணீர்** விட்டு அழுவாயாக.

உன் **அழுகையே** உனக்கு **பலம்** ஆகும்!

„ **பலமும்** " !

" உன் கண்ணீருக்கு மிஞ்சிய சக்தி இல்லவே இல்லை! "

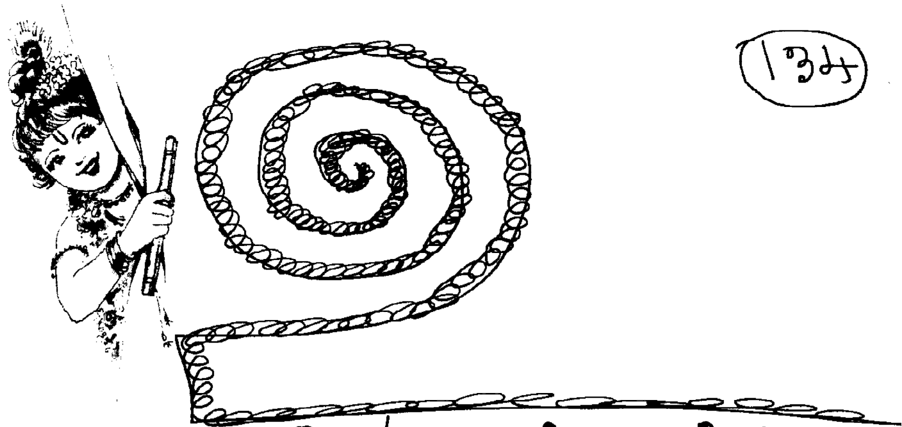

உன் **இதயமே!** உன் ஸத்குருவின் ஆலயம்
ஆகும். அவர் கல்லிலுள்ளும்! மண்ணிலுள்ளும் இல்லை!
உன் **கண்ணீரே!** உன் ஸத்குருவின்,
அதுவே, வாங்கிய சிறந்தமை
காணிக்கையாகும். அதுவே, ஸத்குரு பூஜையும்! சேவையும்! ஆகும்.
கொடுக்கும்!

என முழங்கினார், ஸ்ரீ குருதேவர்.
இதுவரை அமைதியாக, கேட்டு வந்த அந்த பைத்தியம்
சொன்னதாவது:— ஸ்ரீ ஸத்குரு வாரியார்! ஸத்திய
சொரூபா! இங்கு தற்காலிகமாக, மலையாத்திரைக்கு பின்

தூல உபாதை தோற்றவில்லைதான். ஆனாலும்
இருப்பும் மறந்தும் மறந்தும் வருகிறதே!

இது நீடிக்கும் போது, இயல்பாகவே, **போதும்**
என்ற **நிறைவும்** வந்துவிடும் எனத்
தோன்றுகிறதே! இதுகாலபரியந்தம் **இறை**
உணர்வு, உடன் இருந்ததால் **அறிவு** இருப்பு
தோன்றியது. ஆனால் இப்போது **பர** உணர்வுடன் இருப்பதால்,

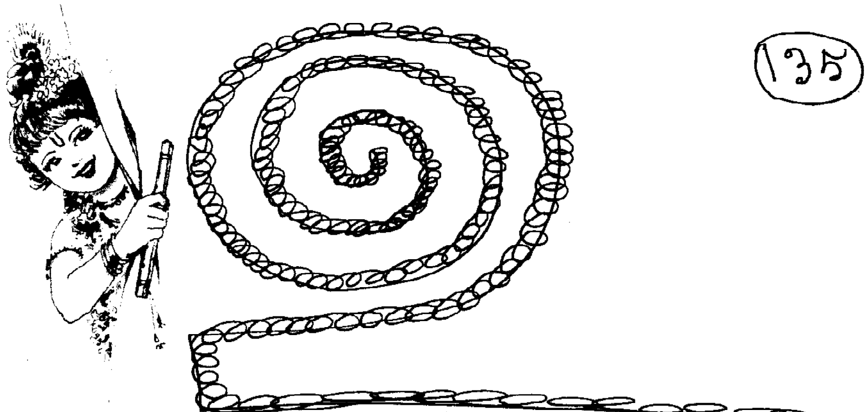

அறிவும் மறைபடுகிறது! நாவலும் மறைபடுகிறதே!
ஆனாலும் **யாம்!** வந்தகாரியம், இன்னமும் நிறைவு
பெறவில்லை. (இங்கு கண்ணன் இடைமறிக்கிறான்)

ஸ்ரீ கண்ணன் :— ஹே ருஷிந்தயே பாபா! இந்த ஓர்

உண்மையை உணர்!

என்றும் அருந்த விருடி, கண்ணனின் சூட்சம சரீரமும்
மறைந்தது. மறுகணம் **ஓர் பேரொலி**
சத்திய வாக்காக ஒலித்தது. அவ்வொலியின்
கருத்து :— **எம்** தோற்றம் **களிகோடி**
நிவர்த்தியின், தோற்றமாகும். **உனக்கு**
உணர்த்துவது :— **சும்மா, சுகமாயிரு**
எல்லாம் நலமே! எல்லாம் நலமே!! எல்லாம் நலமே!!!
நடைபெறுவது! இயல்பாகவே நடைபெறும்
நவந்தகாரியம்! நலமாய் நடைபெறும். நலமாய் முடியும்.

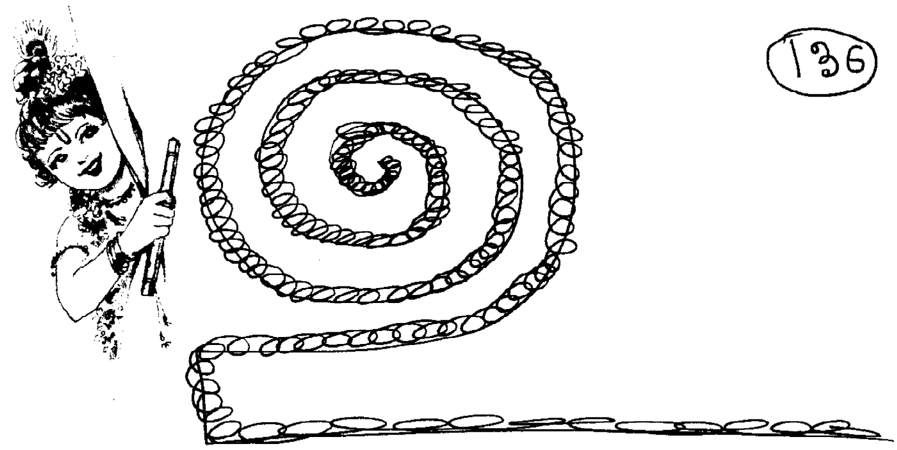

ஸ்ரீ ஸத்குரு வேத வியாச பகவான் உட்பட!
மற்றும் ஸ்ரீ மஹான்களின் கூட்டம் அனைத்தும்!
அந்த ஏழை உதவாக்கரை பரதேசி வைத்தியமும்!

இறை | குரு | பரஞ்ஜோதி ஒளி |

திருசாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்கிறோம். அத்துடன்
ஸத் ஸங்கமும், பூரண நிறைவு பெற்றது.

முந்தையது மூன்றும்! / பிந்தையது இரண்டும்! **(ஸத்ஸங்க)** உரை
பாடல்களும், கருத்தொருமித்து, அறிந்துணர்ந்தால்,
மனம் பக்குவமாகும்! அதில் குறிப்பிட்ட சில சில
இடங்களில், பயமாகி! பயமானால் மனம் **அறிவு** ஆகும்!
இதில் சொன்ன நியதிப்படி பேச்சைக் குறைத்து! வாய்க்கு
கொடுத்து! எதையும் சகித்துக் கொண்டு! பொறுமையே!
ஆயுதமாகவும்! கவசமாகவும்! கொண்டு, அந்த
பேரறிவின் நிலை பெற்று விட! இருப்பது ஒன்றே! நடப்பது
நலமே என அதுவே நாமாய்! நாமே
அதுவாய்! ஆகி விட்டீர்கள் என ஆசி கூறுகிறேன்.

சு பாபா

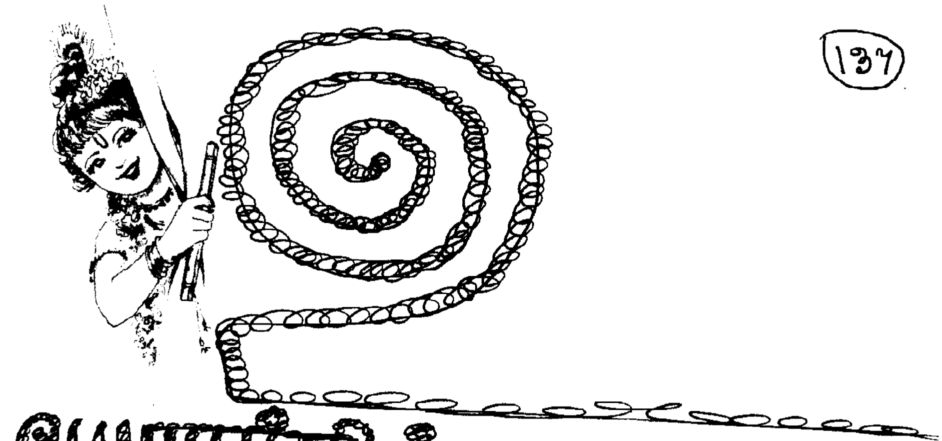

யோகத்தின் பலன்! அஷ்டமாசித்திகளாகும்.

தியாகத்தின் பலன்! ஜீவன் முக்தியாகும்.

பஞ்சபூதங்களில், நிலம்! ஜலம்! அக்கினி! ஆகிய இம்மூன்றும், முறையே, பிரம்மா! நாராயணன்/சிவபெருமான் என மும்மூர்த்திகளையும் குறிக்கும். அதற்கும் அப்பால் உள்ள வாயுவும்! ஆகாயமும்! முறையே மகேசனையும்! மனத்தின் அதிபதியையும்! சதாசிவம்! சர்வசுதனவும் சிவமான தன்மையையும் குறிப்பதாக, ரிஷிஞானிகள் சொல்வர் கேள்வி!

இதில் யோகம், சாதனை செய்யும் ஓர் சாதகன் வாயுவை அடக்குகின்றான். அதாவது மனத்தின்! வேகம் கொண்டு அடக்குகின்றான். இம்முறையினால் திறமை, வலிமையும் திண்மையும், பெறுவதால் நான்/என்றல்!

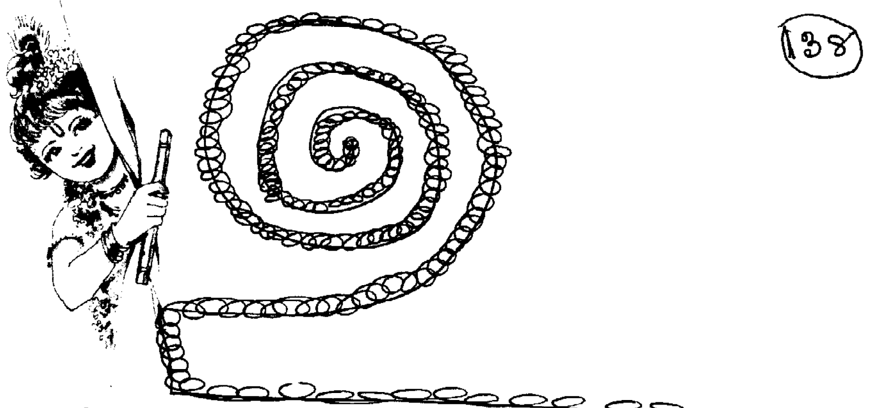

என்ற, ஜீவ கர்த்தத்துவம் மேலோங்கி, அறியாமல் நிறைந்து
இவன் **மறை** செய்கிறானே! முதன்மை பெறுவதால்,
ஸித்தி
இவள் திரிகர்த்தாக்களின் **மாயாவை** காட்டும்
அதிசயமானது! அற்புதமானது! ஆற்றலுள்ளது! பலமுள்ளது!
ஆகவே, இவர்கள் ஸ்ரீபகவானை நினைப்பதும் இல்லை. ஸ்ரீபகவான்
உண்டென்பதை, மறக்கடிக்கப்படுகிறார்கள், இவர்கள் மனதால்
இவர்களுடைய அளவற்ற ஆற்றலால், தேவைக்கு ஆசை.
இவைகளை, பூர்த்தி செய்து கொள்வதால், உரிமையும் உடைமையும்
இவர்களுக்கு, தேவை இல்லாமல் போய் விடுகிறது. ஆகவே
இவர்களுக்கு **மமகாரம்** இருப்பதில்லை.
" **அஹங்காரம்** மட்டும் எங்காவதும் அமைவதில்லை.
திரிகர்த்தாக்களும், நிலம், ஜலம், அக்னி, யாக இருப்பதாலும், இவர்கள் அணியும், அற்புதமான **வாயுவை**
ஏற்றுக் கொண்டவர்களாயும், ஐக்கியத்தை அறியாதவர்
என்றும், நாங்கள் மனத்துக்கு அதிபதி என்ற
அஹங்காரம், அதிகாரம், ஆதிக்கம் இவையாவும் இருப்பதில்லை.

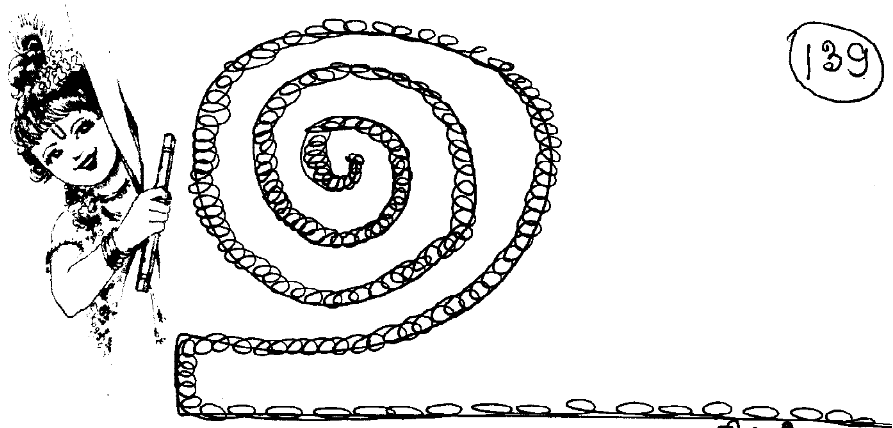

இவர்கள் மனதை அடக்கி, அதை வாயுவின் நிலையில் நிறுத்தி எங்கும் சஞ்சாரம் செய்வதால், இவர்களின், **அகாரசக்தி** யானது, நாம் என்ன செய்கிறோம்? நாம் என்ன செய்ய வந்தோம்? நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்? என்பதையே, மறந்து **மனோவாயு/ பேதமாகு** மந்தமதி விஷமயாகி இவர்களை ஆட்கொண்டுவிட்டது. இவர்களின், அளவற்ற ஆற்றலானது, தன்னைத்தானே/ கெடுத்துக் கொண்டும்/ **தற்காப்பு சக்தியை**/ உடம்பினை தற்கவன சக்தியை/ சிதறடித்து விடுகிறது. கிருமி தற்கவன சக்தி சிதறடிக்கப்படுவதால் **முற்கவளசக்தி**/ மேலோங்கி விடுகிறது. எந்தவிதமும் போட்டிப்பொறாமையால்/ நம்மிலும் மேலானவன் எவனும் இருக்கவாகாது என்ற, விரோத/ குரோத/ வஞ்சினம்/ இவர்களிடம் குணமாக உண்டு/ ஆனாலும் ஒர் பேருண்மை என்னவென்றால்

[illegible]

இங்கு சர்வ நாசம் என குறிப்பிடுவது:- வலிமையான மனம் பிரகாசித்து! ஸ்வயமான அறிவு மறைபடுவதையே சர்வநாசம் என ஸ்ரீமஹான்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

இவர்களிடம் பெண்ணின்/காம உணர்வு/அனுபவமேனும் இருப்பதில்லை. இந்த நிருகட்டுப்பாடே! அவர்களின் யோக சித்திகளின் முழுபலமாக இருக்கிறது, என ஸ்ரீமஹான்கள் சொல்வர்.

பலபல பலபல, காலம் வாயுவால் அடங்கி! அடங்கி! இருந்த மனமானது, வீறு கொண்டு, எழுந்தால் அது சர்வநாசத்தையும், உண்டு பண்ணும். அதேமனம் சர்வார்ப்பணித்திருக்கும்! பின் அனுபவ பிரம்மார்ப்பணித்திருக்கும்

தெய்வதிருப்பி!

ஸத்குரு திருவை!

வெற்றுவிட்டால், மனம் மறைந்தாகி, தன்னை அழிந்து! நான் காணாமலிருந்து! எல்லாம் ஒன்றாகிய பரமே! என்றும், பரமாகிய நாமமே! என்றும், நாமாகிய பரமே! என்றும் அதுவாகி விடும் என, இதை நினைவு செய்கிறேன்! எல்லாம் ஒன்றே! அதுவுமே! அதுவாமே! போமே அது! அதுவே நீங்கள்! இது ஸத்தியம்.

பாபா.

Abode of Love

You Are Everything!